червень 2007
June 2007

ПРОМІНЬ
Promin

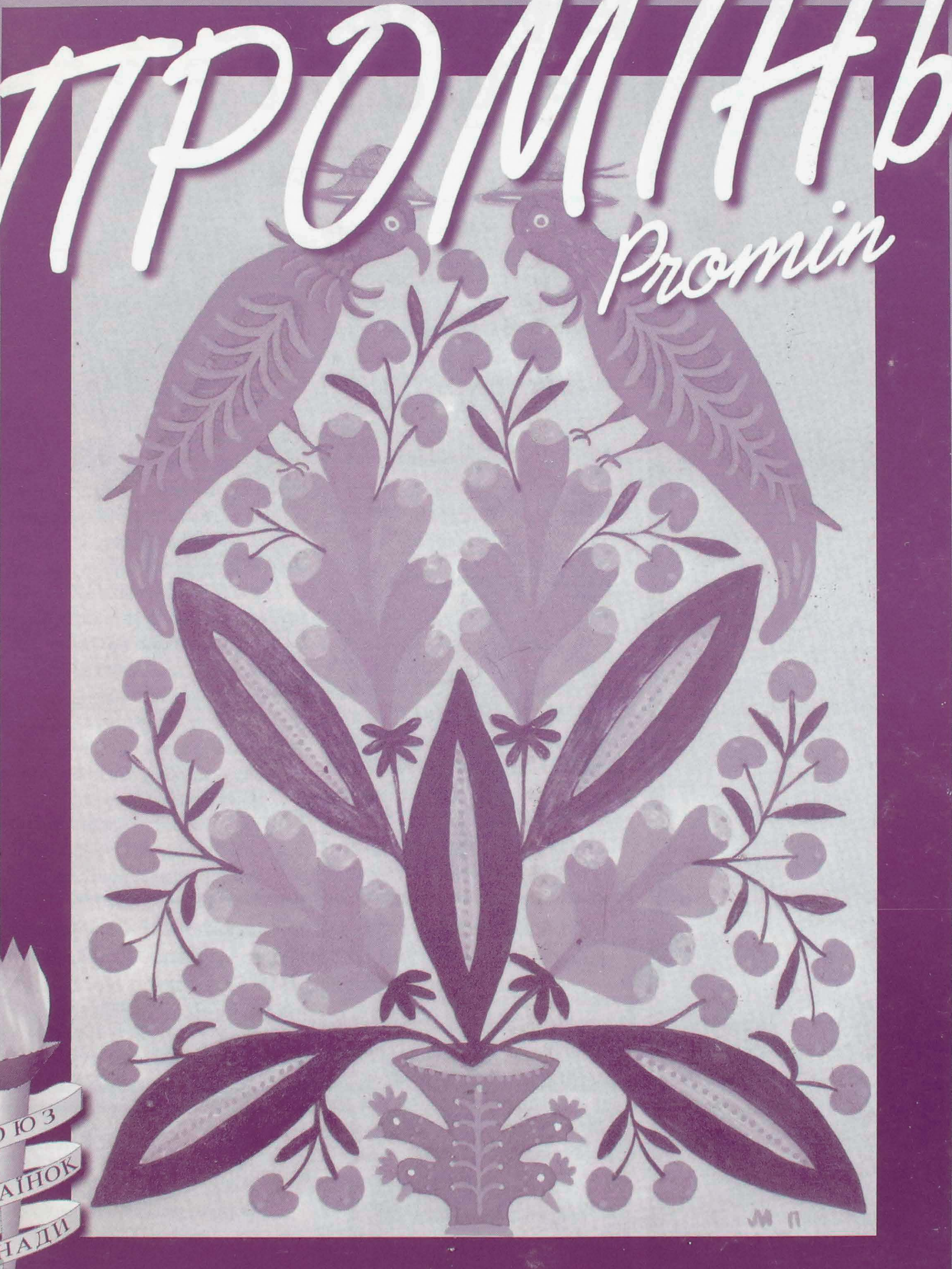

Союз Українок Канади

ПРОМІНЬ
РІК XXXXVII ЧЕРВЕНЬ Ч.6
видає
СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Виходить раз у місяць
Головний Редактор - Орися Сушко
Редактор - Оксана Сушко
Редакційна Колегія
Зеновія Саковська
Соня Бейзик
Галя Липка
Референтки Променя
Галя Щерблюк
Іванна Дженис
Річна передплата в Канаді - $25.00
Передплата до інших країн -US$30.00
Одне число - $3.00 (Включає 'GST')
Редакція застерігає собі право скорочувати та поправляти надіслані матеріяли

PROMIN
Box 57268
Jackson Station
Hamilton, Ontario, Canada
L8P 4X1
Fax: 905-524-5362
e-mail -promin@sympatico.ca

PROMIN
published monthly by
UKRAINIAN WOMEN'S
ASSOCIATION OF CANADA
VOL XXXXVII JUNE No.6

Editor-in-Chief - Orysia Sushko
Telephone 905-572-9626
Editor - Oksana Sushko
Editorial Committee:
Zenovia Sakowsky
Sonja Bejzyk
Halia Lypka
Promin Conveners -
Helen Scherbluk
Joana Janis
Administrator - Oksana Sushko
Telephone 905-572-9626
Subscription in Canada - $25.00
Other Countries - US $30.00
Single copy - $3.00
(GST is included)
The editors reserve the right to edit submitted materials
Publication Mail Registration No. 09580
International Standard Serial number
ISSN 038021-40
Agreement No. 40011733

Формат - Оксана Сушко
Layout - Oksana Sushko

Зміст
Contents

2 День Батька .... Father's Day
4 Метрополит Іларіон .... Metropolitan Ilarion
10 Духовність .... Spirituality
13 Поезія .... Poetry
14 Мистецтво .... About the Arts
16 Із Світу .... Around the World
18 Нашим найменшим .... For Our Children
20 Вісті з централі .... News from the National Office
21 Громадська хроніка .... Community Events
28 Квіти незабутнім .... In Memoriam

We acknowledge the financial support of the Government of Canada, through the Publications Assistance Program (PAP) toward our mailing costs, PAP Registration No. 09580
(logo from http:/www.canadianheritage.gc.ca/logos)
Canada

Передня обкладинка
"Літо"
Художник -
Марія Приймаченко

Front cover - "Summer"
Artist -
Maria Priymatchenko

Союзу Українок Канади
Ukrainian Women's Association of Canada
National Office
11024-82 Avenue
Edmonton, Alberta, Canada T6G 0T2
Telephone: 780-467-2578 Fax: 780-467-1412
bosakows@telusplanet.net

Редакційна
Editorial

Надходить літо і разом з тим час відпочинку. Підчас зими, коли ми всі дуже зайнятті різними церковними і організаційними обов'язками не все знаходиться час на читання книжок, часописів або журналів. Пропоную Вам цього літа скористати з повільнішого темпа життя, і заставити себе до загального читання. Прочитайте твори Лесі Українки, Ольги Кобилянської, Тараса Шевченка, та інших визначних поетів і письменників нашого народу. Додайте до цього різні видання Союзу Українок Канади, як наприклад: „Нарис Української Культури" (3 томи), „Видатні Жінки Української Історії", „Ukrainian Canadiana", і.т.п.

Напишіть рецензію із найцікавішої прочитаної Вами книжки цього літа, і вишліть нам до редакції журналу, щоб інших зацікавити до читання.

Напевно в наших громадських бібліотеках знаходяться дуже захоплюючі книжки на різні теми, які чекають Вашої уваги.

Заохочуйте також молодь до читання. В книжках знаходиться джерело знання на різні цікаві теми, які прочитавши збагачують життя кожної людини.

За словами Івана Франка

Книги - морська глибина,
Хто в них пірне аж до дна,
Той, хоч і труду мав досить,
Дивнії перли виносить.

Бажаю всім веселого і спокійного літа!

Орися Сушко

Mother Maria of Paris humbly proclaimed: *The way to God lies through the love of other people, and there is no other way. At the last Judgement, I shall not be asked if I was successful in my ascetic exercises or how many prostrations I made in the course of my prayers. I shall be asked, did I feed the hungry, clothe the naked, visit the sick and the prisoners: that is all I shall be asked.*

Summer is the season when economic poverty is most visible among us. The warm weather brings us all outdoors, and our less fortunate brothers and sisters are also turning their faces toward the warm rays of summer sun. My homeless friend, Jimmy, who I often meet on my walks to the post office, has a tan. His demeanour is a little cheerier than it is in the winter months, when he struggles for shelter in crowded hostels. The summer heat can often be as hazardous as the winter cold, bringing out a different kind of anxiety in people who are battling addiction and other issues. When temperatures and humidity levels peak, I can see in Jimmy's sweat-streaked face that his battles are not seasonal. They simply come out of doors in the summer.

After we've talked for a few minutes, I drop my usual coins in Jimmy's cup. He pays no attention to the amount. We both know that he needs a lot more than I or any other passer-by can ever hand him. And perhaps we also both know that I have given him something far more important than money. I have given him my time. I can't give Jimmy the solution to his complex problems, but I can offer him my personal presence and my prayers. Perhaps it will remind him that he is loved, and ease his burdened soul for a time. As Mother Maria reminds us, "there is no other way".

Oksana

Важливість Батька в родині

Батькові присвячуємо

"Шануймо батька,
шануймо матір,
Нам каже Біблія Свята.
І будемо багаті, на всі часи,
на всі літа."

В. Крищенко

Щоб описати важливість ролі батька в родині важко бути лаконічним і вкластися у межі редакційної статті. Однак, важливо буде ще раз підкреслити його місце та вплив у сім'ї оскільки по його ж сліду в житті підуть діти. Яке ж його місце і роль для нас дітей, для дружини і сім'ї? Мабуть кожен з нас подав би своє бачення його розташування і для кожного воно б було правильним.

Беззаперечним є той факт, що у ранньому віці з дитиною більше спілкується мати. Вона - тепло, їжа, ніжність, певність . . . Батько пізніше входить в життя дитини. Спочатку він виконує лише непряму роль: ніжно підтримує маму та бере участь у великому призначенні своєї дружини. Згодом його роль стає глибшою і більш незалежною: він представлятиме для дитини зовнішню дійсність і якоюсь мірою буде для неї представником обов'язкового порядку і будівництва майбутнього життя. Але, передаючи поняття про порядок у світі та скеровуючи до цінностей батько має подбати про те, щоб дати хороший приклад, який не викликає розчарувань. Звернемось до найбільшої книги Мудрості - Біблії. У багатьох її місцях цілком конкретно написано, що дитина черпає свою впевненість саме із стосунків із батьком. Саме батько повинен дати синові гідний приклад ставлення чоловіка до жінки. Перша заповідь, яку Бог дав Адамові та Еві, стосувалася здатності бути батьками, яку вони мали, як чоловік і дружина. За божественним задумом, батько має головувати над своєю сім'єю в любові й праведності; він відповідає за забезпеченя своєї сім'ї всім необхідним, за її захист. Мама в першу чергу відповідальня за виховання своїх дітей. Як рівноправні партнери, матері й батьки зобов'язані допомагати один одному у виконанні цих священних обов'язків. Батько стає головою своєї сім'ї. Батько за допомогою порад і підтримки матері, головує в домі. Так воно є не тому, що йдеться про найвищу гідність або найвищу підготовленість батька, а тому що це Богом дане їм призначення. Провідництво в домі має включати лідерство в сімейному поколінні Богові. Хто, як не батько, головує за столом під час сімейної молитви, на домашньому сімейному вечорі і під проводом Духа Господнього - простежує щоб його дітей навчати

правильним принципам. Батьківська відповідальність - це давати мудрі, правильні вказівки в усьому, що стосується сімейного життя. Батько дає благословення для дитини, що є дуже важливим. Бере активну участь у встановленні сімейних правил та у виховних діях. Як лідер в домі, планує і жертвує, щоб досягти благословень об'єднаної та щасливої сім'ї. Безперечне верховенство чоловіка і батька в родині накладає на нього велику духовну відповідальність, як керманича "малої Церкви", якою є християнська родина. Ця відповідальність подібна жертовному піклуванню Господа про всю Його Церкву. Глава родини подібний пастирю, відповідальному за долю своїх духовних дітей. На праці чоловіка грунтується добробут родини. Тому, родина - його перший обов'язок. Як написано в Біблії, хоча чоловік і має владу, але на неї він повинен дивитися не як на перевагу, а як на обов'язок. Першість, вручена Богом, чоловікові не для приниження дружини, не для панування над нею, а для розумного, турботливого, шляхетного, безкорисливого керування господою.

Батько є вчителем. Він повинен усвідомити важливість навчання своїх дітей, є смиренним, тому, що відразу розуміє, що це досягається через правило і приклад. Він не може представляти собою щось одне, а ефективно навчати чомусь іншому. Він дотримується заповідей Божих, молиться про постійну присутність Святого Духа у своїй сім'ї. Батько повинен очистити й організувати своє життя так, щоб його прикад і провід відображали світло Євангелії Ісуса Христа.

Отож, у проголошений День Батька, хочу з належною шаною і вдячністо у цей день скласти подяку, перш за все, своєму батькові - за всю його працю і зусилля, що їх він віддав нам, своїм дітям, щоб ми зростали гідними, чесними людьми, корисними Богові, своїм рідним і українському народові. А також усім чоловікам-батькам складаю низький уклін за їхню турботу, адже завдяки опіці кожного батька розвиваються і виховуються діти в добробуті, гаразді, злагоді й любові. Тому найперше серед усіх моїх бажань: здоров'я, щастя, радості та добра побажаю, щоб Всевишній скріпив і благословив місце і роль батька в родині.

Ірина Ковалевич
Бакалавр Богослов'я І філософії
Місто Львів

Із журналу "Українка в світі,
квітень-червень 2006 р.
Видання СФУЖО

Father's Day, contrary to popular misconception, was not established as a holiday in order to help greeting card manufacturers sell more cards. In fact, when a "father's day" was first proposed, there were no Father's Day cards at all!

Sonora Smart Dodd of Washington first proposed the idea of a Father's day in 1909. Mrs. Dodd wanted a special day to honour her father, William Smart. Mr. Smart, a Civil War veteran, was widowed when his wife, Sonora's mother, died in childbirth with their sixth child. Mr. Smart was left to raise the newborn and his other five children by himself on a rural farm in eastern Washington state. It was after Sonora became an adult that she realized the strength and selflessness her father had shown in raising his children as a single parent.

The first Father's Day was observed on Jun 19, 1910 in Spokane, Washington. At about the same time in various town and cities across America, other people were beginning to celebrate Father's Day. In 1924, President Calvin Coolidge supported the idea of a national day on which fathers were specially commemorated. Finally, in 1966, President Lydon Johnson signed a presidential proclamation declaring the third Sunday of June as Father's Day.

Father's Day has become a day to honour not only your father, but all men who symbolize a father figure to us. Stepfathers, uncles, grandfathers, and friends can all be honoured on this special day. Roses are the Father's Day flowers: red for a living father, and white if your father has passed away.

Metropolitan Ilarion

Continued from the series of celebratory tributes begun in last month's Promin in honour of the 125th anniversary of Prof. Ivan Ohienko's birth

by Dr. Peter Kondra

Др. Петро Кондра

My first memory of Metropolitan Ilarion was as an altar server at Holy Trinity Cathedral in Winnipeg. He celebrated the Divine Liturgy with a spiritual intensity that even affected children profoundly. Occasionally, Metropolitan Ilarion would have tears in his eyes as he served and we were struck with his fervour wondering why he was so moved. Only years later would we understand what would move us to tears as well and then remember Metropolitan Ilarion's tears. After Liturgy, his demeanour changed from serious to engaging and warm. How his eyes sparkled with joy and excitement! I will never forget his eyes. I don't remember their color but I do remember how they were full of energy and vitality. He would call us his sons. Metropolitan Ilarion always had candies that he gave to the children who were in church. He was overjoyed when children would come carolling. Our faithful in Winnipeg were smitten with him some naming their children Ilarion and Ilaria. The Ilarion Society was founded at St. Andrew's College at the University of Manitoba for Ukrainian Orthodox students with Metropolitan Ilarion as its Patron. It is interesting to note that he had a profound effect upon another University in Ukraine. Currently, there is discussion about renaming the Kamianets Podilskyi State University to Ohienko University. He founded and was its first Rector in 1918 after fleeing from Kyiv when the Bolsheviks seized power.

Metropolitan Ilarion was very determined to perpetuate our Ukrainian Orthodox traditions. For example, he always wore 2 panagia and a cross with his white vestments along with a white klobok. Today, this is usually only worn by Patriarchs. However, Metropolitan Ilarion wanted to maintain the tradition of the Metropolitans of Kyiv who were vested in this manner from 1621 onwards.

He was very passionate and committed to our Ukrainian Orthodox Church. In his speeches and writings, Metropolitan Ilarion emphasized our Ukrainian heritage and Orthodox faith with a very balanced approach. He knew these were essential elements of our identity in Canada. The theology students that he taught, whom he also called his sons, greatly valued and appreciated this concept. He was a very engaging professor at St. Andrew's College and had high expectations of his students. They quickly learned that if they wanted to obtain higher marks for their essays they had to cite his writings as primary sources. As Dean he was both revered and feared. Woe to anyone who did not follow his directives, missed or came late to chapel or failed to meet his expectations. They would receive a stern lecture as a minimum or extra duties and assignments.

Metropolitan Ilarion was very strict,

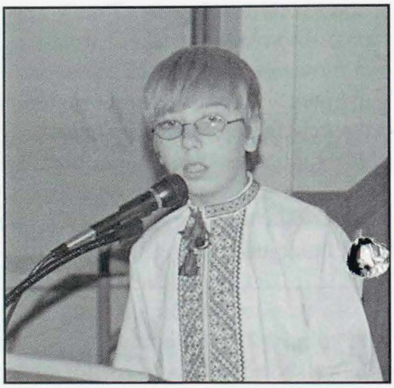

Mykola Kondra

Tania Hluchaniuk and Roman Kondra

leading a disciplined lifestyle. He prayed as you would expect with great diligence and regularity. He would arise early at 5 am write for 3 to 4 hours in his study before leaving for the Consistory at 9 am. After a brief lunch, he would resume his office duties until his 2 pm tea then write for several more hours. After supper, he would again write for several hours before he went to sleep after his evening prayers. This routine hardly varied even when he travelled and stayed at the homes of our clergy. He lived as if he were racing against time to complete as many projects as possible and transmit all that he knew to future generations through his writings. He wrote 2 poslania, or encyclicals, exclusively to our clergy encouraging them to be more disciplined, pastoral and dedicated to their Ukrainian Orthodox Church. He also influenced the laity to ensure that they supported their clergy morally, spiritually and financially.

In 1957, after being in Canada for 10 years a financial report was published indicating that $135,000 had been spent on publishing and $15,000 of this was Metropolitan Ilarion's own money. Most of the money that he received from visitations he donated back to our community. He gave the impetus for the construction of Holy Trinity Cathedral that many of you supported with your donations.

Also in 1957, 27 newspapers across Canada published a weekend magazine that highlighted our Metropolitan's greatest accomplishment: the translation of the Bible into Ukrainian. He was fluent in many languages and was able to read ancient Greek, Hebrew and Aramaic translating the Bible from these primary sources into Ukrainian. His version of the Bible was the most accurate published at that time. We were filled with pride that our Hierarch was such a gifted individual similar to the pride many of you felt when our Ukrainian Orthodox servant of blessed memory His Excellency Governor General Ramon Hnatyshyn was inaugurated as Governor General of Canada.

Another characteristic of Metropolitan Ilarion was that he insisted on using our Orthodox calendar and not civil dates. Before his death when he was in a nursing home, Theology students, in pairs, would sit in his room all night from 11 pm to 7 am to assist him should the need arise. Now Professor, then student, Roman Yereniuk was there when he awoke and gave him some water. Metropolitan Ilarion whispered, "What day is it my son?" Roman answered, "Your Beatitude, December 19." Metropolitan Ilarion did not
miss a beat and told him with a twinkle in his eye, "No son, it's not the 19th. today is St. Nicholas Day!"

Metropolitan Ilarion was transformed and inspired leading a spirit filled life responding to the call of our Lord. He arrived in Winnipeg at the age of 65 and became Metropolitan at 69 serving until his death at 90. What could we accomplish at that age? I would like to encourage us to follow his example of servant leadership. He pioneered this concept years before it became fashionable with his exhortation, "Serving people is to serve God!" In addition, I would like to encourage you to attend a conference sponsored by our Church together with St. Andrew's College in Winnipeg that will be held with presenters from Poland and Ukraine as well as North America this November celebrating the life and works of our beloved Metropolitan Ilarion. May His Memory be Eternal!

With sincere gratitude, I would like to acknowledge the assistance of Professor Roman Yereniuk.

Євгенія Петрова

Орися Сушко

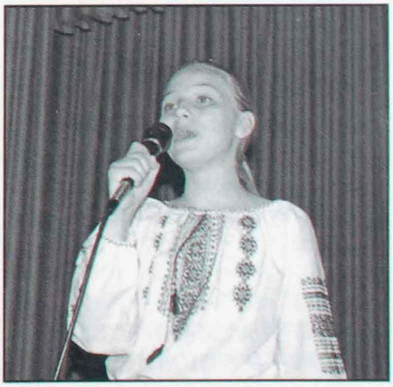

Svitlana Uhryniuk

Союз Українок Канади шанував пам'ять проф. Івана Огієнка

Дня 11-го березня 2007 р. Союз Українок Канади Віддгіл св. кн. Ольги при катедрі св. Володимира в Торонто відбув свої місячні збори.

Головною точкою програми була доповідь на тему "Незгасимий світоч України" - Іван Огієнко - митрополит Іларіон в 125 річницю народження.

Також присутні мали змогу оглянути виставку книжок (біля 30) Його авторства, як також про митрополита Іларіона - Івана Огієнка, виданих останнім часом в Україні: М. Тимошик "Голгофа Івана Огієнка", В. Ляхоцький "Просвітитель" і "Тільки книжка принисе волю українському народові".

Доповідь підготовила Євгенія Мельничук, гарно, з великим відчуттям виглосили: Олена Ринковська, Клавдія Матвіїв, Валентина Марченко, Наталія Ємець, Є. Мельничук. (Доповідь є сперта в головній мірі на праці М. Тимошка "Голгофа Івана Огієнка")

Високопреосвященний Владика Юрій доповнив доповідь особистими спогадами про митрополита Іларіона, зустрічами з ним, як також про діяльність митрополита як глави УГПЦ в Канаді.

НЕЗГАСИМИЙ СВІТОЧ УКРАЇНИ

Сьогодні хочемо віддати шану великому синові українського народу Іванові Огієнкові - митрополитові Іларіонові з нагоди 125 ліття його народження.

Упродовж багатьох десятиліть в Україні ім'я одного з найвидатніших її синів, татана думки і духу, велетня праці, визначного вченого перебувало під забороною.

Замовчувалась безприкладна, подивжницька діяльність Івана Огієнка на утвердження незалежности, збереженна мови, розквіт культури, взагалі на благо України.

Лише останнім часом його ім'я повертається в рідну Україну з забуття. Народився 14 січня 1882 р. в Брусілові на Київщині.

Батько загинув як хлопцеві було 2 роки. Мати убога вдова сама виховувала сина. В рідному селі закінчив школу як найкращий учень, після вчився в фельдшерській (бо безплатна) Школі в Києві, тому мусів відробити 6 років в психоневрологічному шпиталі. Вступив на медичний факультет університету св. Володимира, але домігся перейти на історико-філологічний. Отримав Кирило-Мефодійску стипендію. Закінчив університет з відзнакою.

В 1907 р. одружується з вчителькою з Брусілова Домінікою Литвинчук. Завжди пам'ятав про свою "малу Батьківщину" Брусілов. Писав про тяжке життя селян, різні аспекти історії Брусілова. В тім часі вчителює в Брусілові, згодом переноситсч до Києва. В 1911 р. стає професором університету св. Володмира в Києві.

В 1914 р. розпочинається І світова війна. Після повалення царату в 1917 р. і для українського народу засвітить зірка надії на незалежність. Огієнко є одним з тих, котрі всі свої сили і здібності віддає тій святій справі.

Його ідеєю є будити національну свідомість серед віками русифікованого гнобленого українського народу, щоб той зрозумів свою окремешність і свою велич. Повстав дружньо против московських займанців, відродив свою дрежаву. Пише листи, відозви, статті в котрих закликає усіх з'єднатися, боротися за во[...] України.

В 1917р. Українська Центральна Рада обирає Огієнка членом Міністерства Осівти. В зрусифікованому університеті св. Володимира стає професором української мови. Виголошує доповідь "Українська культура", котру Генеральний Секретар Військових Справ, Симон Петлюра, каже відбити в один мільон, сто тисяч егземплярів, розповсюдити в усіх частинах армії і поза нею.

З неволі і руїни, з величезними першкодами повстає українська держава. Іван Огієнко є надзвичайно активним. Виступає з доповіддями, відозвами, статтями, закликами на тему відродження української мови [...] усі рівні - академічні, для уряду,

інституцій, шкіл, молоді, дітей....

Зоставши Міністром освіти затверджує український правопис Мало це величезне значення для правильного вжитку української мови в університетах, школах, адміністрації, журналістів.

22 січня 1919 р. відбувся Акт Злуки УНР і ЗУНР на Софіївському Майдані в Києві. Для організації і проведення цього заходу Директорія УНР призначила Івана Огієнка.

М. Тимошик так пише про це: "При велелюдному зібранні народу й війська на майдані і довколишніх вулицях у присутності представників дипломатів місій зарубіжних країн був урочисто виголошений універсал. Після прикінцевої фрази: "Від нині народ український визволений могутнім поривом своїх власних сил, має змогу обєднати дружніми зусиллями своїх синів будувати нероздільну самостійну державу Українську на благо і щастя всього її трудового люду" - кількасоттисячне "Слава Україні" освятилося спочатку дзвонами древньої Софії, на урочистий клич яких обізвалися дзвони всіх інших київських соборів і храмів, а за ними - й всієї України. Три дні котився той урочисто - піднесений дзвін над всією українською землею ....."

До речі, напередодні цих урочистостей у понеділок 21 січня, Рада міністрів на внесення Івана Огієнка ухвалила, а Директорія УНР затвердила закон: вважати день 22 січня на вічні часи державним святом в Україні.

Відомий український історик Ісидор Нагаєвський, ретельно вивчивши сотні докумнетів, свідчень учасників свята Соборності на Софійському майдані Києва так підсумував значіння цієї події:

"Це була велика, врочиста, єдина в своєму роді історична маніфестація солідарності всіх віток українського народу. Вона не лише справила велике враження на всіх учасників, але й почала нову добу в житті народу. Ця заява солідарності всього народу раз-назавжди знищила штучно збудований ворогами народу фізичний й духовний кордон між його вітками. З тієї хвилини вже жодному ворогові українського народу не вдасться жодними засобами той штучний кордон на ново поставити. І в цьому велика заслуга творців акту Соборності 22 січня 1919 року.

Віриться, що ця дата - свято Соборності українського народу - знову стане таки колись у справді демократичній Україні загальнодержавним святом. І серед тих його творців, кого з особливою шанобою і вдячністю згадуватимуть наші нащадки, ім'я Івана Огієнка стоятиме серед перших."

В серпні 1918 р. Іван Огієнко є відряджений до Камінця Подільського, щоб організувати там Український Університет. Стає його ректором. Ціль університету: невпинна наукова праця на користь української культури. В ньому вчилось 1401 студентів, в тім 111 українців, німці, поляки, другі.

Зокрема дбає ректор про забезпечення університету відповідними книгами, перевозить їх з Києва цілий вагон. Багато людей дарують свої бібліотеки.

В грудні 1918 р. у УНР призначає Огієнко міністром освіти. Як міністер освіти видав закон про українозацію шкіл, гімназій, про обовязкове загальне навчання, другі. Як міністер віроісповідань видає указ про введення української мови до Богослужень, проповідей.

Наступ большевицьких військ змушує уряд УНР відступити з рідних земель. Утвердження більшовиків при владі в Україні означає всеціле знищення усіх паростків українозації. Пропадає цілей науковий доробок Огієнка - книжки, збір документів, архів, підготованих до друку рукописів. Настає жорстока руїна.

В липні 1920 р. Огієнко враз з родиною виїзджає з України. Буде тужити за Батьківщиною ціле своє життя, але ніколи вже до неї не верне.

В Польщі сім'я живе в дуже тяжких матеріяльних условинах. Втікаючи від більшовиків не могли взяти з собою нічогісінько. Сім'я зазнала голоду і холоду. Але і в тих неймовірно тяжких обставинах проф. Огієнко не покидає своєї головної ідеї - праці для українського народу.

В 1937 р. вмирає довголітня вірна соратниця, супутниця усіх тернистих доріг вченого - Домініка Огієнко. Це була невіджалована страта так життєвого друга як і великої помічниці в усіх працях, діянях професора.

Будучи вдівцем в 1940 р. приймає чернечий постриг (в монастирі Яблочин на Підляшші) Обирає церковне ім'я Іларіян на пам'ять першого митрополита київського з часів Ярослава Мудрого - великого патріота і філософа.

Після того був рукоположений в сан аріепископа Холмського і Підляського Української Автокефальної Православної Церкви, а з 1943 р. митрополита осідком на Святій Даниловій Горі в Холмі, в Соборі Пречистої Діви Марія. Вτоді на Холмищині і Підляшші налічується біля 2 мільони українського населення.

Тяжкі і страшні то були воєнні часи. На Холмщині в 1938 р. знищено 168 православних церков. Польська партизанка палила українські села, вбивала мирне населення. Митрополит пише звернення, відозви, закликає до припинення цього страхіття, а головне робить посильне старання про дальшу українізацію церкви, розширення мережі українських шкіл в селах Холмщини і Підляшшя, старается також видавати заборонені Німцями журнали і часописи, передовсім журнал "Рідна мова".

Історія Холмського Катедрального Собору, це якби історія Української Православної Церкви. Ще князь Володимир Великий розпочав взносити цей Храм, а король Данило Галицький в XIII столітті закінчив величаву будову. До 1920 р. служив він українському народові, за Польщі 1920-39 перемінений на костол, в 1939-47 повернений Українській Православній Церкві, після виселення Українців з тих земель (в1947 р. акція Вісла) заграблений Польщею і сьогодні навіть згадки нема про його українське коріння.

Чудово і з великим болем пише про це в Швайцарії Митрополит:

МОЯ ТИ ХОЛМЩИНО КОХАНА

Моя ти Холмщино кохана,
Країна славних мрій та дум,
Печаль ти наша, наш ти сум.
Ти вся кривавишся як рана.

Моя ти Холмщино розп'ята,
Віками купана у крові,
Бездольна наша рідна мати,
За тебе і вмерти ми готові.

Але кінчається цей трудний, а також надзвичайно важливий відтинок його життя.

До Холма наближається червона більшовицька армія. Митрополит Іларіон залишає святу Данилову Гору і подається на скитальщину.

В роках 1944-47 переживає в Швайцарії, в дуже скрутній ситуації, без жодних матеріяльних засобів до життя, до того тяжко хворий, переходить дві операції.

В тій майже безвихідній ситуації лист - запрошення з Канади з парафії св. Покрови в Вінніпезі був для нього порятунком.

19 вересня 1947 р. прибув до Вінніпегу. Спочатку служить в соборі св. Покрови як настоятель. Урочисто привітати нового пастиря прийшло понад тисяча віруючих цієї парафії.

Однією з перших доброчинних акцій нового пастиря було зорганізовання Комітету допомоги українським скитальцям в Європі. Також організує курси українознавства, культури, мистецтва.

8 серпня 1951 р. обраний Митрополитом - Першоєрархом Української Греко-Православної Церкви в Канаді.
Знова розпочинає велику працю. Організує богословський україномовний факультет при Колегії св. Андрея, де був деканом. В великій мірі завдяки його старанням проголошено акт духовного поєднання трьох автокефальниих українських церков - метрополій - УГПЦ в Канаді, УПЦ в США, Української Автокефальної Православної Церкви на чужині.

На підставі офіційного канадського перепису населення з 1951 р. в Канаді проживало майже 400,000 українців. З них 172, 271 православних. В Вінніпезі на 357 тисяч населення було 41,500 православних.

Митрополит закликає:
БЕРЕЖІТЬ ВСЕ СВОЄ РІДНЕ!
"Бувши добрими Канадійцями по державній приналежності, ми мусимо позастати таки Українцями по - вірі, культурі, звичаях, мові."

Організує нові парохії - було їх тоді біля 300, прицерковні школи. Дбає про підручники для молоді, богословську пресу.

29 березня 1972 р. помер. Похований в Вінніпезі.

В надрукованій богословським товариством "Книзі пам'яті" поміщенні сотні співчуття на смерть великого українського вченого, патріота, визначного провідника УПЦ в Канаді. Від урядових і політичних кіл країн Америки і Європи. Від наукових, громадських, релігійних, просвітницьких, миротворчих, благодійних організацій. І сумно і прикро, що нема ні одного слова з України. Тієї України, якій він віддав все своє життя, ввесь труд, серце і душу і величезне знання. Свою любов і відданість Україні сказав він такими чудовими словами:

Я ВЗАВ СВОЄ СЕРЦЕ

Я взяв своє серце малими руками
і віддано поклав Україні до ніг
І юна любов розцвілася між нами
І став я орати твердий переліг.

Й нікому вже більше не дав я любові,
Бо другого серця кохати не маю,
І вірним зостанусь, яж дошки соснові
Єдину любов мою спинять без краю.

МОВА ДУША НАРОДУ

У богатому і різноманітному доробку вченого, Митрополита найвагоміше місце займають дослідження над розвитком української мови, історії та культури в цілому.

"Мова це душа кожної національности. Поки живе мова житиме і народ. Тому і вороги наші завжди так старанно пильнували щоб заборонити насамперед нашу мову, знищити її.

Мова це душа народу. Необхідно повернути мові належне її місце не лише в сфері побуту, а й у всіх державних, громадських, наукових, церковних, усіх, усіх ділянках життя.

Ціль його життя ПРОСВІТНИЦТВО - збереження національної свідомости українського народу. Голосив: СЛУЖИТИ НАРОДОВІ ТО СЛУЖИТИ БОГОВІ. В тяжких роках коли і згадувати про вільну Україну не було можна він голосив: "Я глибоко вірю і віру свою щоденно складаю до стіп Всевишнього .... що незабаром повстане Україна - вільна і соборна!"

Його титанічну працю в царині Просвітництва трудно висказати словами. Написав більш як півторатисяча праць - книжок, журналів, статей.

БЕРЕЖІТЬ СВОЄ РІДНЕ!
"Бувши добрими Канадійцями по державній приналежності, ми мусимо позастати таки Українцями по - вірі, культурі, звичаях, мові."

Може ті слова хоча в якійсь мірі схарактеризують цю видатну людину: митрополит, український політичний і церковний діяч, вчений, педагог, історик церкви, мовознавець, літературознавець, автор богатьох наукових праць із мовознавства, історії, історії церкви, культури, канонічного права.

Видає періодики: Віра і культра, Рідна мова, Холмський вісник, Наша культура, Слова істини, другі. Шукає, старається про як найширше коло авторів - співпрацівників. Між іншими до журналів дописують: проф. С. Килимник з Торонта, проф. Н. Полонська-Василенко, К. Антонович, О. Огловин, архієп. Михаїл Хороший, І. Власовський, протопресв. Григорій Метюк.

Тематика статей була різноманітна, зокрема з культурної ділянки - з життя української діяспори і України.

Ось тільки один приклад: "В Париж відбулась виставка на якій споміж стародруків особливу увагу привернуло Євангеліє, яке привезла до Рекму, тодішньої столиці Франції княжна Анна, донька Ярослава Мудрого, що після одруження з королем Анрі Першим стала королевою Франції. Євангеліє це є не лише цінною українською пам'яткою а і французькою, адже впродовж століть на ньому присягали французькі королі підчас коронації".

Головна праця Митрополита Іларіона, котрій присвятив майже 30 літ свого життя це переклад Біблії зі старогебрайської на українську мову. Коли вже була опублікована, то цілий науковий світ захоплювався тим перекладом. В 1953 р. королева Єлизавета II нагороджує митрополита Іларіона спеціяльною медалею. Було дуже багато позитивних оцінок - напр. проф. Д. Степовик з Торонта писав "Переклад Біблії це вершина наукової, перекладницької діяльности Огієнка, його унікальний внесок." Проф. С. Килимик: "Ця праця це повітря, яким мусимо жити і дихати. Пізнання цієї праці допоможе нам усвідомити мету нашого життя, нашої боротьби за правду і волю свого народу."

Доцінюючи великий внесок ученого в дослідження слов'янської культури, а також монументальну працю "Українська мова XVI віку і Креховський Апостол 1560 р." Університет в Брно - Чехословаччина признає йому в 1931 р. ступінь доктора філозофії.

Назву тільки декотрі книги: Українська церква, Українська

CONTINUED ON PAGE 24

Lessons from the Monastery for a Life in the World

by Nada Jovanovic
Reprinted with permission from The Handmaiden, Vol. 10, No. 4 (Conciliar Press, Ben Lomond CA)

"You either fall in love with a man, or you fall in love with serving Christ in the monastery," Mother Theodekti told us. "The first sign is the telephone bill. You find yourself always calling - either the man or the monastery." Mother Theodekti was the abbess of Saint John the Forerunner Monastery in Agia, Greece, where I was attending a women's retreat.

I happened to fall in love with a man, my husband now of two years. But five years ago, when Mother Theodekti offered advice to a group of young women on how to interpret God's will for our lives - specifically whether or not to enter a monastery - I listened carefully. The ten days I lived with the nuns I kept wondering, could I possibly be called to monasticism? I had never been as close to heaven as I was on that Greek mountain (on a clear day, one could make out Mt. Athos in the distance). So much in that simple life appealed to me: the constant prayer and direct service to the Lord, the communal work, the separation from the world. Above all, the uninterrupted time with God, and the purity that comes along with leaving the world behind.

It is without doubt that ever since that visit, my heart has ached because of not being in the monastery. But I have not regretted my choice, for God's plan for my life has always trumped anything I've ever dreamed. When I am fortunate enough to visit another monastery, however, I always feel a little bit of heartbreak. The chanting, the icons, the humility of the monastics - they always touch me so. This longing is for God, of course, and it is the normal plight of our lives on earth. As with so many things that the nuns helped me see anew, it was at that monastery that I learned what it meant to pray without ceasing and truly seek God's will.

I did not always hold such an affirming view of monastics. Before my visit to St. John the Forerunner, I was secretly scared of nuns. I didn't know any personally, and when I saw pictures of them in Orthodox publications - cloaked in black, with only their faces and hands showing - I felt a sort of distance. I could not understand such an extent of self-denial. It wasn't something I could relate to; these people, I thought, must be very serious.

Despite such apprehensions, when I read of a women's youth retreat to take place at a female monastic community in Greece, I jumped at the opportunity. The retreat was organized by Syndesmos, the World Federation of Orthodox Youth (*syndesmos* means "unity" in Greek), an organization started in 1953 by seminarians in France in an effort to improve communications and fellowship among the Orthodox of Western Europe, Greece, and the Middle East. Since then, Syndesmos has grown to include membership all over the world, and it organizes conferences, pilgrimages, publications, training, and outreach.

I had not known what to expect of the organizers and participants; perhaps I secretly expected them to be as cloistered as the nuns. Instead I was greeted in Athens by two organizers of the retreat who were in their late twenties, a little older than I, and they wore tank tops and long skirts, just as I did. One said to me, "When I told my friends that I was going to spend time in a monastery, they all called me..." "Crazy," I chimed in with her at the same moment. We just laughed.

It was nighttime when our minivan came to a stop in front of the monastery. Half-a-dozen nuns walked out the front door with smiles on their faces. That was my first surprising observation of the nuns: that they were always smiling and laughing. We were introduced, and they each took humble bows at the sound of their names: Theopisti, Theodoxi, Theofani, Theageli, and on they went. But, how was I ever to tell them apart? With only their faces showing and their similar-sounding Greed names, the nuns seemed indistinguishable.

I awoke very early the next day n my dormitory-style room to the sound of a semantron - a wooden percussive

instrument - calling us to morning prayers. The same rhythm would call us to the chapel four times a day for the next ten days. By daylight, the monastery proved to be even more beautiful. The door to the room I shared with a Greek girl, Maria, opened up to a long terrace overlooking a green mountain. In every direction there were lush mountains and valleys. There was a mythical beauty to the landscape that I could not get enough of.

The building complex we were housed in was only a few years old. It held a couple of chapels, living quarters, communal rooms, a kitchen, and guest wings. The original 500-year-old Saint John the Forerunner Monastery stood in ruins a few hundred feet away from our building. Three years ago, the nuns received a blessing to take up residency in the abandoned monastery and begin restoring it. Prior to that, most of them had lived in their sister monastic community in another region of Greece. Several other nuns were originally from Germany, Austria, and Great Britain.

That first morning, most of us still drowsy, we hobbled to the communal bathrooms, which were humble but new. We were the first group of visitors to use this wing, in which every room was named after a virtue: Patience, Humility, Love. Maria and I lived in Goodness. We never saw the nuns' individual cells, where they slept, prayed, and studied. But we did learn that the cells held no mirrors; the nuns explained that to see how they looked (i.e., how they were acting), all they had to do was look into their sisters' faces.

As the semantron sang its morning song, we followed the nuns in silence up a winding unfinished cement staircase, surrounded in incense. A rule of silence was observed until the first songs of prayer began at the morning service. We nearly filled the small chapel. To the right of the simple wooden iconostasis was the kliros, the podium at which the nuns gathered to sing the service alternately in Greek, German, and English.

. . . the cells held no mirrors; the nuns explained that to see how they looked (i.e., how they were acting), all they had to do was look into their sisters' faces.

I clutched my small paperback prayer book, one that I had bought a few summers ago when I visited a parish in Seattle. It was because of that book that I knew what was going on when the prayers were in another language. Even the English, my native tongue, was new again, as I had grown up hearing the Liturgy in Old Church Slavonic and Serbian. With the words in front of me, I finally internalized the morning prayers, the Compline, the Doxology, the 50th Psalm, and the Creed. All the language that grounds Orthodox believers was opened up to me. That prayer book, with its pages falling out, is still used today in the icon corner of my home.

After the service and a meal, we all worked for a good portion of the day: gardening, cleaning, cooking, painting, and helping with the farm animals. The nuns taught us the Jesus Prayer: Lord Jesus Christ, Son of God, have mercy on me, a sinner. I prayed it as I worked, a million times, until I fell into rhythm with my movement and my breath, and a tremendous peace descended upon me. I knew I was impossibly far from the discipline, humility, and maturity of the nuns when I prayed the Jesus Prayer, but if I could take just a pebble from their sea of spirituality away with me, I would become closer to God.

On a hot, sunny day, one of the German nuns led us up to the old monastery. Sister Theopisti - whose name means faith of God - had originally been a Roman Catholic nun for an astounding fifteen years before becoming Orthodox and moving to Greece. She exuded peace. Behind the monastery's crumbling walls sat a small church in the middle of a courtyard. The walls themselves were narrow corridors where the monks' cells had once been, and we had to walk through them to reach the church. A tall women, Sister Theopisti stooped to go through the low doorways that only came up to her shoulders, and we followed suit. "They made the doorways like this on purpose, to remind the monks to be humble," she explained.

When we reached the courtyard, Sister Theopisti rang an old church bell which hung from a cherry tree, calling it a pity that the old monastery was in ruins. It was a dream of the sisters' to restore it and live in it, and make the new monastery a guest house. "A hard dream, but a good dream," she said, a smile of childlike joy spreading across her face. I saw how much she loved this life, how much passion lay in the sound of a church bell. I saw, finally that this life - so unimaginable and distant to me before - was a privilege, not punishment, for them. Such happy, serene people I had never seen before. I could now better understand the desire to be in constant prayer - to pray without ceasing - and to leave the world in pursuit of God.

My strongest tie was to Sister Theokthisti, in part because she was a native English-speaker and had grown up in the West. On the first night that we arrived at the monastery, when I still

could not tell the nuns apart, she stepped forward and asked me in her British accent, "Where in America are you from?" I could not help but feel that Sister Theokthisti immediately looked out for me, as one of the few who did not speak Greek. Somehow she saw right through me, saw my fears, and was able to allay them. One evening during our discussions with the nuns, several of the girls expressed a sort of apprehension about returning to the world. "Yes," I spoke up. "Here I am at my best, but in the world, I am not so strong." When we said our tearful goodbyes to the nuns at the end of the visit, Sister Theokthisti hugged me and said, "You don't need to be strong. You just need to be you."

Just as days at the monastery began in prayer, so they ended. One evening during Compline, there suddenly came from the kliros the sound of suppressed laughter. Several nuns exploded in quiet giggles. It was surprising, but so pleasant and normal. Sister Theageli later explained that she had placed a candle into a cup that she had not known had a hole in the bottom, so it had fallen to the floor. The small surprise caused the laughter of angels to reverberate throughout the chapel.

From the outside, these women seem unfortunate and cloistered, but one day as Theokthisti performed her liturgical duties in the chapel, I thought, this makes perfect sense. I see why she's doing this, why being simple and godly is not just enough, but is so much more than most humans can ever achieve. When I see Theofani's joy, Theageli's gentleness, Theodoxi's good-spiritedness, Theodekti's wisdom, Theokthisti's compassion, and Theopisti's kindness, I see why they've chosen this life. Or more, why God has chosen them for it.

Recently, my parish priest was preaching about Christ's Transfiguration and the absolute marvel the disciples experienced in the Lord's presence. So dazzling was the Lord's divinity and uncreated energy that they wanted it to last forever. My priest described the disciples as being "high" and unwilling to leave behind what God had shown them. He touched upon something I had always wondered as a child, but which had been clarified and resolved in me at the monastery: what would Paradise be like? It would be something like what the disciples felt on the mountain during Christ's Transfiguration. Only our earthly tastes of the Heavenly Kingdom are so small and fleeting and partial that when I try to imagine worshipping God constantly, I think there is not enough room in my heart for such joy and awe.

One of the memories that stays with me the most from Saint John's Monastery is a simple moment in which a lot of the surrounding details have become blurry. I should like to narrate my exact thoughts at the time, along with significant details like who was with me, what we were talking about, what the surroundings looked like. Instead I have snatches of a scene, as if out of a dream, which continue to live with me.

We are in the kitchen working a small number of us. Sister Theofani, the joyous young Greek nun, is showing us how to pit and mash a type of berry I cannot quite name - let us say they are sour cherries. All I remember of the kitchen are the pale blue walls and the Rublev icon of the Holy Trinity sitting above a doorway. I am using a wooden pestle to mash the red cherries in a colander, pink liquid dripping down into the sink. The Jesus Prayer continues in my head as I look out the window at a beautiful green valley. And suddenly I stop. I am startled and moved by God's condescension to enter my soul. Saint John Chrysostom's prayer comes to mind: "I am not worthy that Thou shouldst enter under the roof o my soul." It's like a thousand liturgies welling up inside of me. I think, I could do this forever. I suddenly get it all (in my limited way): Why the nuns live like this. What heaven will be like. What it means to pray without ceasing. My glimpse of God is enough to sustain me through this life.

That spiritual joy is one of the things I took with me from the monastery, and what I continue to take from church, and from people of faith: that "high" of the disciples, that glimpse at Christ's "face [which] shone like the sun" (Matthew 17:2). Certainly there are the dazzling moments in our spiritual lives, which are easy to highlight and glean messages from. Most of the time, though, it is harder to decipher God's plan for us, or even to feel inspired. Often, for me, God's presence is very quiet, as though He is placing His hand on my shoulder and saying, "It is okay."

Whatever the mode of God's declarations to us, the nuns taught me to persistently pursue His presence and His will. It is a relief that we do not have to have it all figured out. Only God does. And if we pray without ceasing - or try to - then we are rewarded along the way to our goal of Paradise, rewarded with glimpses of His shining face.

Поезія Poetry

Мово Моя

Мово моя прехороша,
Мово моя засмічена,
В підневільних відносинах
Мово моя скалічена.

Спольщена і зросійщена,
Прикордонами сплутана,
Всепрощена і не помщена
Захлинаєшся скрутами.

Нами ти занехаяна,
Нами ти незахищена,
Скільки втрачено, згаяно,
І творінь твоїх знищено . . .

Не своя в своїй хаті ти, -
Нам чужа популярніша.
Тебе під автоматами
Гнали в світ, де полярніше.

А ти все - таки винесла
З дня рутини озвучений
Кращий з кращих свій вимисел,
Мукам не приречений

То ж співай, моя мовонько!
Кажуть, що ти солов'їна.
Солов'ям хай дібровонька
Ти - розбуди Україну!

Катерина Стожук-Андрощук

Сучасна поетка, родом з Волині, довголітній в'язень концтаборів у республіці Комі, тепер живе на Донечині. Зі збірки "Запізнілий монолог", Львів - респ. Комі-Дубно, 2004.

Майдан

Майдан! Майдан! Він вріс у мене,
Як у століття плин Дніпра,
Й пече у душу так скажено,
І кличе, кличе до пера.

"Чому? . . . Чому? . . ." питають люди,
"Нащо? . . . Нащо? . . ." дивуюсь я.
Та все ж ніколи не забути,
Бо то зібралася сім'я.

Сім'я Великої Вкраїни
Повстала за свої права,
Щоб із кучмівської руїни
Країна піднялась нова.

Нас зрадили в нечеснім герці,
І мрії розійшлись як дим . . .
Майдан! Майдан! В моєму серці
Він так й залишився святим . . .

Степів луганських чувся подих
Й далеких сонячних Карпат,
І галичанин, завжди гордий,
Був харків'янину як брат.

Отак пліч - о - пліч всі стояли
У дощ, у холод, заметіль,
Руківя прапорів стискали
Так, що не чувся пальців біль.

Бо гріла всіх запекла віра
В оте казкове майбуття
І кликала народ до діла:
Боротись за нове життя.

Ольга Ланчук, Київ

Присвячує Пані Галині Михальчук (Оттава)

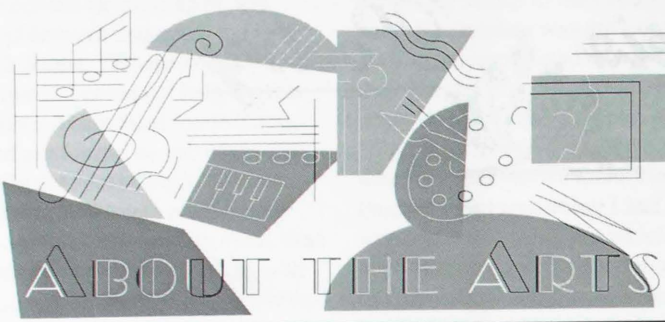

Мандрівний музикант

29 квітня цього року відомий шанувальникам музики скрипаль - віргуоз Василь Попадюк вперше виступав в Едмонтоні зі своєю групою "Папа-Дюк". Концерт в Едмонтоні був заключним виступом концертного туру групи по містах центральної і західної Канади: Thunder Bay ON, Winnipeg MB, Regina SK, Lloydminster SK, Swift Current SK та Festival Place, Sherwood Park (Edmonton). Шість міст чотирьох провінцій, шість концертів протягом шести днів! Ще один доказ, що Василь -- невтомний мандрівник і музикант. Він згусток пристрасті обрамленої в крила, він - всюди на українських і грецьких народних фестивалях, на фестивалі джазу, в невеличких концертних залах українських громад і в вишуканих залах великих міст, він - на добродійному концерті хворого товариша, виступає в Страсбурзі, Мюнхені, Москві, Стокгольму, в Празі і Будапешті, Афінах і Тель-Авіві. Концерт за концертом, з одного місця в інше, з країни в країну - через океани і гори.

Вроджений талант, палаюча пристрасть серця, базована на працолюбності на грані з жертовністю, подарували світові зоряного музиканта. Після одного з концертів групи "Папа-Дюк" про групи написала (вся стаття на Інтернет-сторінці www.papaduke,com):

".....Papadiuk is a genius on the violin. He seta a pace that constantly pushes the boundaries of human performance. There were moments when Popadiuk's tempos were so lightning fast that it looked like the bow was not even moving across the violin. Only the flitting sound of staccato notes (at the rhymthmic speed of hummingbird's wings), was testimony that he was indeed playing so fast that you could-n't see any movement. Popadiuk sus-tained an intense emotion from his violin throughout his performance, whether he was plahying spirited gupsy tunes or sensual tangos . . .

. . . Each musician in "Papa-Duke" is a virtuoso player of his own instrument, quite frankly, they'd have to be to keep up with the crensy pacing and tempos set by Popadiuk. In fact, when I think of the band's performance the word "extreme" playing springs to mind . . . Altogether, they are a musical force of super-players, and a pure delight to listen to . . . "Papa-Duke" members swing from flute to keyboards and baby grand to organ, in the blink of an eye, with a consummate professional-ism that made their accomplishment look almost too easy . . ."

Василь Попадюк побував з концертами більше ніж у 30 країн світу. Влітку цього року він планує приймати участь в відомому на Україні фестивалі "Таврійські ігри". Дороги життя часто повертають його на українську землю, де в нього багато друзів, колег - музикантів і, звичайно ж, шанувальників його таланту і з якою в нього пов'язано багато спогадів. Там, народившись в родині знаменитого на Україні композитора - сопілкаря з Івано-Франківщини, в кінці 4 років він вперше вийшов на сцену. Там, ввібравши бурхливість звуків землі полонин і бурхливих вод, в семирічному віці обрав собі за музу напророчену йому скрипку. Там згодом одержав фундаментальні знання і здобув навики гри на музичних інструментах у школі імені всесвітньовідомого композитора Миколи Лисенка та в столичній Українській Державній Консерваторії імені Чайковаького.

Дні навчання в школі і консерваторії були повністю присвячені тривалим вправам і наполегливому навчанню: багатогодинному, щоденному, інтенсивному і різносторонньому. Як результат, досконало володіючи грою на скрипці, Василь разом з тим чудово грає на фортепіано, гітарі і сопілці. Крім того, Василь пише музику і вона - сповнена філософії життї і, обрамлена в м'ягкість і грацийність Василевої натури, ще світліше прмениться на фоні високочастотних пристрастей танцювальних мелодій.

Послухайте його "Елегію" з нового (2006 року) компакт диску групи музику роздумів, філософську,

тиху і глибинну і ви в цьому переконаєтеся. А "Гуцульська фантазія" (КД 2006 року), "Десь на Буковині" (КД 2001 року), "Українська любов" (КД 2004 року) - твори зовсім іншого жанру - мініатюри рідної землі з висоти пташиного польоту, привабливі до пекучості, наповнені любов'ю вилитою звуками найдосконалішої лиш тому краєві, де вони народилися. Чудово доповнюють репертуар циганські і угорські танці, романси, танго, серед них - знайома нам "Гуцулка Ксеня" з синіх гір, тут же - "Арабські ночі" (КС 2004 року). Кожен раз скрипка міняє тон і ритм: від грайливого, задиристого, до гордо-закличного, пристрасного, всепоглипаючого аж до запоморочення, як від шостої коломейки. І - до всевладного, як урочистий гімн. Гра скрипаля, миттєво попадаючи в резонанс з емоціями слухачів, незмінно супроводжується стоячими оваціями. Успіх його не залежить ні від віку глядачів, ні від місця концерту: під відкритим небом, чи в освітленім кришталевими люстрами залі - полон силою звуків, ритмами і майстерністю вираження триває, ще багато днів після концерту, заставляючи думати про перші джерела цієї сили, високі межі її володінь і ту висоту, де вона зникає і повертаючись, може, теплим дощем, поїть життя золотою силою.

Біографія Василя Попадюка багата на співпрацю з численними творчими колективами, групами, солістами: Московський театр Назарова, Український танцювальний ансамбль "Гопак", славнозвісний циганський театр "Ромен", середземноморський гітарист Pavlo, Ian Gillian (Deep Purple), Jesse Cook, танцювальні групи "Шумка" (Едмонтон), "Громовиця" (Чігаго), "Троянда" (Вінніпег) і багато інших.

Поряд з іменем Василя - імена музикантів групи "Папа-Дюк". Кожен музикант в групі чудово володіє кількома інструментами і розділ є з Василем пристрасть до музики, високу майстерність, розважальний стиль презентацій. Граючи разом, вони ніби змагаються в зухвалості музичних епізодів і роблять це в гармонії один з одними і між інструментами з таким очевидним задоволенням, що воно розплескується далеко за межі сцени і творить там феєрію радості.

Група існує вже 5 років і до складу її протягом цих років входять Степ Фомін - музичний директор, оранжировшик, грає на піаніно і клавішних інструментах, нагородженим званням піаніста 2006 року канадською джазовою асоціяцією Canadian Smooth Jazz Awards; Тарас Близнюк - вихідець з Західної України, продюсер, мульти-інструменталіст, власник студії в Торонто, грає з Василем багато років; Давид Вест - уродженець Еквадору, з дитинства проживає в Канаді, грає на унікальних Еквадорських 18- і 12-струнних гітарах; киянин Віктор Хоменко - бас-гітарист, також грає на бояні і будує музичні інструменти, грає з Василем з перших днів Василевого пербування в Канаді; Ярослав Назарович - ударні інструменти; Саша Бойчук - саксафон, кларнет, клавішні; Розендо Ліон з Куби - ударні інструменти; Франк Ботос з Угорщини - ударні інструменти; киянин Сергій Крутик - піано і клавішні.

У концерті 29 квітня в Едмонтоні виступали: на ударних інструментах - Франк Ботос з Угорщини (з заходу України, як жартівливо його представив Василь); за чорним сяючим роялем " Петроф" і на клавішних інструментах вів невпинні діалого з скрипкою і гітарами киянин Сергій Критук; на унікальних струнних інструментах і дуже незвичної для гітари кількості струн, що додавало до мелодій екзотичного звучання тонів фламенко і Латинської Америки - Давид Вест, уродженець Еквадору. Василь Попадюк і музиканти із його групи "Папа-Дюк" належать до тих небагатьох яскравих талантів, котрих не можливо наслухатися, про яких пам'ятають багато днів після концертів, які стають частиною життя своїх слухачів. Колектив справляє надзвичайно приємне враження і, звичайно, хочеться їм побажати успіху і щоб вони завжди так само закохано грали світові свою чудову музику.

Земля і народи народжують музикантів зоряної величини. Вони роблять життя кращим, вони жертовним вогнем своєї душі будять день і людей до життя небуденного, наповненого високістю і глибинним змістом, істинною радістю буття. Напевно, це про таких народних мандірвних музикантів писав академік і літературознавець Максим Рильський:

CONTINUED ON PAGE 27

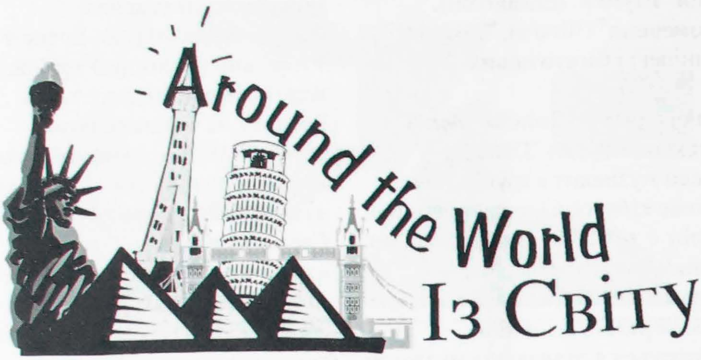

Kyiv City Guide

by Olga Kovalenko
Kyiv Post Staff Writer

A few years ago, I suddenly realized how many difficulties and responsibilities come with living in Kyiv. It happened when lots of my relatives and friends came to visit me. And the problem was not in having to receive them all, but in having to give them all city tours of our beautiful capital.

Taking into account how spread out the city is and the fact that the main places of interest are scattered all over Kyiv, it became difficult for me to pick a proper route. However, having spent some time with the map of Kyiv in an attempt to make up a list of must-sees, I decided to add a number of cafes and restaurants to the program to keep my friends refreshed and nourished. So if you find yourself needing to conduct a city tour for guests, here's an optimal way to show them the capital in just a few days.

DAY ONE: from University to Maidan

I suggest starting your city walk at the Universytet metro station, located on Taras Shevchenko Boulevard. Nowadays it's one of the most prestigious districts, studded with institutes and universities, yet in the beginning of the 19th century, it was one of the least populated. On the hills, along which you'll walk down to Khreshchatyk, peasants used to shepherd herds of cattle and goats. Walking down the boulevard on your right you'll see the botanical gardens, which are a nice quiet place to take a break from the city noise.

After five minutes of walking, on your left you'll see Volodymyrskiy Cathedral, built in Byzantine style. Its domes have recently been restored and painted golden, in accordance with the original design of 1883. The cathedral was saved from destruction twice: once during Soviet rule it was made into an Anti-religious museum, which kept it from being destroyed, like many other churches, and once during World War II it was saved by the Nazi occupants, who de-mined the building, after it was mined by the Soviet army, like all occupied buildings.

Leaving the cathedral and heading farther, you'll find yourselves in front of Taras Shevchenko Park, which is a hangout place for students of Taras Shevchenko National University. You can see the two buildings of this university, yellow and red, on the two sides of the park. Just opposite the red building, on the other side of the park, are the Russian Art and Khanenko Art museums.

Walking across the park and down the boulevard, you'll find yourself on Bessarabska Ploshcha, which is connected to Kyiv's most central avenue - Khreshchatyk. Bessarabska Ploshcha, which houses the most expensive food market in Kyiv, has always been a place for holding fairs and a meeting point for traders from all over Ukraine. Now in the buildings surrounding the square you can find all kinds of fast-foods, cafes, restaurants, tea houses, clubs, and shops. Besides, if you want to go shopping in Kyiv, that's also the place for you to start - just walk along Khreshchatyk towards Maidan Nezalezhnosti, and you'll find plenty of stores to visit on your way. Interestingly, just some 60 years ago, Khreshchatyk didn't look a bit like it does now. During World War II it was razed to the ground, and later rebuilt anew, so that all the buildings standing along the street represent Stalinist Empire architecture.

Walking along Khreshchatyk, you'll come to Kyiv's central square, Maidan Nezalezhnosti, which has lately become the common place for all kinds of political rallies. As for the modern design of Maidan (it was renovated at the end of the 90s), many citizens would argue about it being tasteless and kitsch, yet they continue to meet there to chat over a beer, or, in the summer, to get refreshed by the fountains. The tall statue you can see on Maidan - a high column with a Ukrainian girl on top - symbolizes the country's independence; on the other side you can see the glass cupolas of the underground shopping mall Globus, and right beside the fountains stand the reconstructed Pechersk Gates with the archangel Michael (the

city's protector) on top. Kyiv's major post office, where you can also make phone calls, faxes and use the internet, is also located on Maidan.

Where to eat:
O'Panas (10 Tereshenkivska, 235-2132)
Pervak (2 Rognidynska, 235-0952)
Il Patio (5A Bessarabska, 246-4327)
Docker ABC (15 Khreshchatyk, 278-1717)
Nouvelle (15 Khreshchatyk, 279-5761)

DAY TWO: from Yevropeyska Ploshcha to Lavra

Leaving this busy district, I advise you to go farther through Yevropeyska Ploshcha and up, past the National Philharmonic of Ukraine, which will be on your left, to the Druzhby Narodiv Arc. Near the Arc, which is dedicated to the friendship of the Ukrainian and Russian nations, you can see a perfect panorama of Podil (old city) and the Dnipro quay.

The park area that encircles the Arc spreads as far as the Arsenalna metro station, where our route is heading. Walking through the beautiful and shady lanes you'll cross the so-called Bridge of Lovers, go past Lobanovskiy Stadium, and find yourselves in Mariyinskiy Park.
In the center of the park you'll see Mariyinskiy Palace, which was built upon the wishes of Elisabeth the Great, the Russian empress, and finished only before the visit of the future Emperor Pavel and his wife Mary, after whom the palace was then named. After the first visit of the emperor, the palace became tightly connected with royalty, and after the revolution, with other political organizations. Long before the Dynamo Stadium was built, there was a garden of roses and a lake in its place, which was the favorite resting spot of the royal guests of the palace.
Now Mariyinskiy Palace is used for ceremonial government events and the welcoming of honorable guests. The whole district can be factually called "political" - outside the park stands a whole row of some of the most important government buildings, such as the Verkhovna Rada and Cabinet of Ministers, and on nearby Bankova street the National Bank of Ukraine is situated.

On Bankova you'll also come across another popular Kyiv building - the House with Chimeras - designed and built by the famous Ukrainian architect Vladislav Gorodetskiy. The distinctiveness of the house is in the multitudes of animals, birds, snakes, and turtles protruding out of its walls. Some connect the appearance of this first truly modernist building to the death of the architect's daughter, others - to a tragic love affair, or a great bet, yet the facts prove a more pragmatic story - the extravagant artist simply built an unusual house for himself.

But let's continue with our tour and go a bit farther, past Arsenalna metro station, along Park Slavy, until reaching the finishing point of today's route - Kyivo-Pecherska Lavra. This historical complex was built in the 10th century as a cave monastery and later became one of the greatest European educational centers. You can still visit the remaining underground caves and passages.

As the monastery is Orthodox, upon entering the territory of churches and caves you should also be properly clothed - short skirts and trousers on women, and shorts on men are prohibited.

Where to eat:
Tsarske Selo (42/1 Sichnevoho Povstannya, 288-9775)
Egoist (44 Moskovska, 254-2214)
Shooters (22 Moskovska, 254-2204)

DAY THREE: from Golden Gate to Podil

For one more sightseeing route I advise you to choose Zoloti Vorota (Golden Gate) metro station as a starting point, as there are plenty of places of interest nearby. First of all, there is Golden Gate itself, which was built in the 11th century as one of the gates into the city. Near the gates, at the corner of Yaroslaviv Val, you can see the famous House of Shtengel, or the Baron's House, a building in Medieval style, with two monsters placed at the entrance, sharp gothic towers, and the greeting "Salve" at the entrance, which means "Welcome." Until the 1920s it was a communal house, with a whole family living in each room. Since then the tenants have received separate flats, and the house remains empty and closed.

If you go a little bit farther along the Val, you will see another building by Gorodetskiy - the House of Actors, which was designed in Moresque style. Now let's return to Zoloti Vorota. From there down to Khreshchatyk runs Prorizna street, where it's pleasant to sit in a small shady square garden or drink a cup of coffee in one of its coffee houses. This area is also known as Music place, as on practically every corner there are live music bars. Between Zoloti Vorota and Prorizna is Volodymyrska street, which will lead you to the "spiritual heart" of Kyiv - Sofiyivskiy and Mykhaylivskiy cathedrals. The first one, named in honor of Sophia, which in Greek means "god's wisdom," is no longer a functioning cathedral, but a museum. The major building on the territory still contains old frescoes, besides Saint Sophia Cathedral provides historical and cultural information about

CONTINUED ON PAGE 25

For Our Children
Нашим Дітям

A Tribute to Fathers

My father when I was age....

4: My daddy can do anything.

5: My daddy knows a whole lot.

6: My dad is smarter than your dad.

8: My dad doesn't exactly know everything.

10: In the olden days when my dad grew up, things were sure different.

14: Don't pay attention to my father. He is so old-fashioned.

21: Him? My Lord, he's hopelessly out-of-date.

25: Dad knows a little bit about it, but then he should because he has been around so long.

30: Maybe we should ask Dad what he thinks. After all, he's had a lot of experience.

40: I wonder how Dad would have handled it. He was so wise and has a world of experience.

50: I'd give anything if Dad were here now so I could talk this over with him. Too bad I didn't appreciate how smart he was. I could have learned a lot from him.

- Anonymous -

Remembering Dad

A soft scratch of whiskers pressed on my face,
Bear-hugging squeezes,
A rough gentle grace.
Running and racing, letting me win,
Falling asleep
My cheek on his chin.
The strong smell of work, of tools and of sweat,
Of dust and rust
I'll never forget.
After-shave lotion, paint cans and pails,
Tie clips and cufflinks,
Galvanized nails.
Basements and attics, out-of-date ties,
Oceans and rivers
Fished at sunrise.
Whiskers grew grayer, yet scratched just the same,
And wrinkles were etched
On a more fragile frame.
Oh, how I long for that rough-whiskered kiss,
That sweet scratch of love
So dearly I miss.

- William W. Bartshch Jr. -

НАШ ПЕСИК

Слова й муз. Є. Вавринюка
Форт. супр. С. Яременка

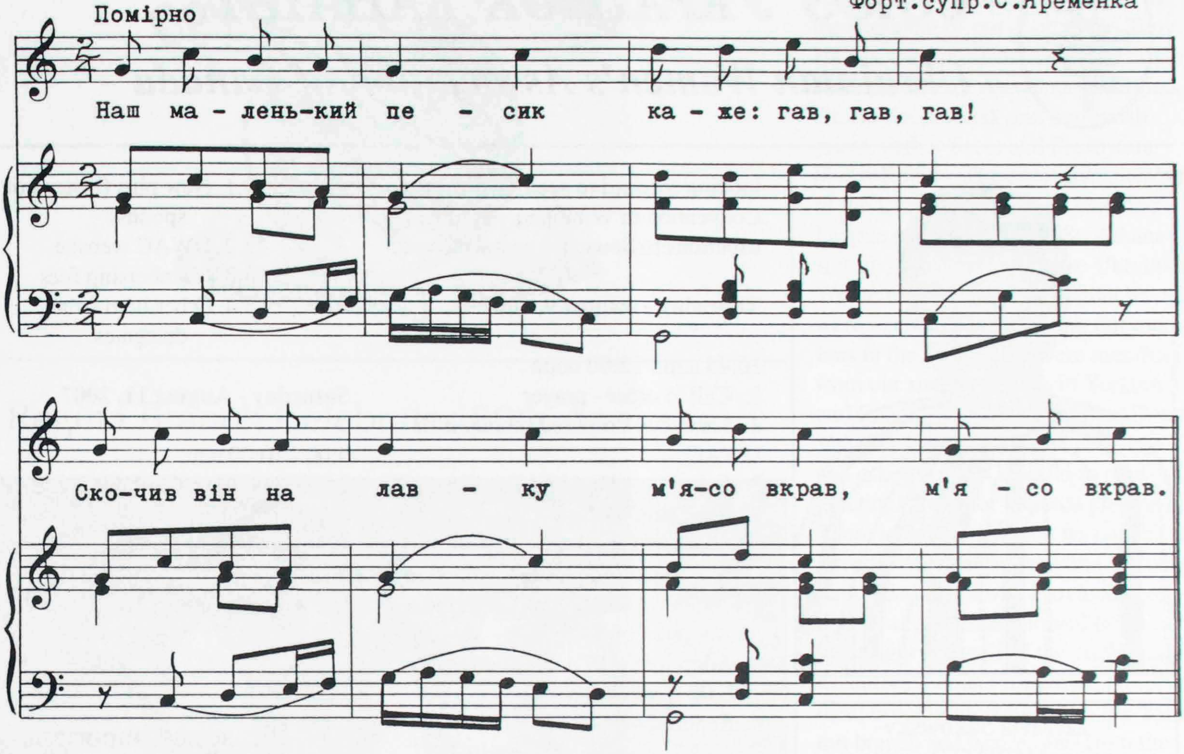

2. Ми його зловили,
Плакав він: гав, гав!
Навіщо ти з лавки
М'ясо вкрав?

3. Наш песик заплакав:
Гав, гав, гав, гав, гав!
Я більше не буду
М'яса крав, м'яса крав.

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ
Ukrainian Women's Association of Canada

Zenovia Sakowsky
National UWAC Presiident

55th National USRL Convention

August 8-11, 2007
Canad Inns,
1405 St. Matthew's Avenue
Winnipeg MB R3G 0K5

The UWAC Branches should by now have received the registration package from the USRL Convention Committee and registered their delegates. As a reminder please note that if your Branch has not paid the Anketa membership, the delegates will not be able to vote.

All provincial Presidents and National Conveners should also submit their reports before June 15th/07 in time for retyping and publishing. Following is the finalized UWAC agenda. We are looking forward to seeing you at the Convention in Winnipeg. Your contributions to Souz are most welcome.

Thursday - August 9, 2007

10:45 a.m.- 12:00 noon
1. Call to order - prayer
2. Tribute to deceased members of UWAC
3. Greetings - National President
4. Ratification of:
   4.1 Presidium
   4.2 Nominating Committee
   4.3 Resolutions Committee
5. Adoption of Agenda
6. Adoption of Minutes and Reports of 2005 Convention
7. Reports
   7.1 National Executive
   7.2 Conveners
   7.3 Financial Report
   7.4 Audit Committee
8. Discussion and Adoption of Reports
9. Vote of Confidence to the National Executive

1:30 - 2:30 p.m.
10. Promin report

2:30 - 3:15
11. Power Point presentation - seminary of information from Anketa

3:15 - 3:30 p.m. - Break

3:30 - 4:00 p.m.
12. Questions and answers to PowerPoint presentation

4:00 - 5:00 p.m
13. Items for review
   13.1 New pins (instead of spoons)
   13.2 UWAC website
   13.3 Membership fees
   13.4 Other item from delegates

Saturday - August 11, 2007

9:00 - 10:00 a.m.
14. Resolutions Committee presentation
15. Nominating Committee presentation
16. Adjournment

Please see important information about our new website on page 22!

Громадська Хроніка
Community Events

Regina Branch Celebrates 80th Anniversary

Mothers & Daughters: (L to R) Cindy Greschner and daughter Orysia; Marie Syrnyk and daughter Stephanie; Linda Ostryzniuk and daughter Anya; Colleen Kaminsky and daughter Carlynne.

On Sunday, April 29, 2007 the Daughter of Ukraine Branch in Regina celebrated a milestone event, the 80th Anniversary of the branch. In 1926 word reached Regina that Ukrainian-Canadian women were organizing a women's session in conjunction with the Ukrainian national convention at Mohyla Institute in Saskatoon. Two young women, Katherine Pukish and Eugenia Koziar, attended the convention in December, 1926. They were so impressed that they agreed to form a branch in Regina, one of seven originating branches of the Ukrainian Women's Association of Canada. The first general meeting was held on March 13, 2007 and on March 17 the branch adopted the name "Daughters of Ukraine".

An elegant "Tea and Torte" was held Sunday afternoon in the dining room of Selo Gardens with approximately 75 women in attendance along with the president of our church, Dr. Tony Harras, the president of the Ukrainian Orthodox Men's Association, Regina, Dr. Ed Klopoushak and our parish priest, Father Brent and Presbytera Sherri Kuzyk. The executive members of the Ukrainian Women's Catholic League of St. Basil's and St. Athanasius and the president of the Ukrainian Women's Organization, Regina branch, were in attendance. Joining our members in the celebration were members from our sister branches in Yorkton and Canora. The MC, President Donna Van Beselaere, welcomed everyone and asked Anna Kaminski to read greetings from our national president, Zenovia Sakowsky, who was unable to attend. We were pleased that Dorothy Korol, Saskatchewan Provincial president, was able to attend and bring greetings on behalf of the provincial executive. Leona Procyshyn, president, brought greetings from the Yorkton branch and best wishes from the Foam Lake branch as well as from one of our past president, Rosalyne Monita of Kelowna, B.C. were read.

Gwen Warnyca took the opportunity to honour and recognize all our members who were 80 years and over with a rose corsage. Mary Usick, our oldest member who had joined the branch in 1941, remarked on the successful progression of our branch. Framed photographs of group members beginning in 1928 and throughout the years were featured on a wall depicting the history of our branch. Tables for six were covered with white linen and a centerpiece of yellow daisies adorned each table along with blue, green and yellow flowered napkins. Ken Syrnyk, son of our member, Darcy Syrnyk, entertained with delightful musical renditions on the piano throughout the afternoon. Four pairs of young mothers and daughters placed a silver or Ukrainian ceramic teapot on each

table with matching cream and sugar bowls and served beautifully presented plates of various tortes to each guest. Thirteen different delicious tortes baked and donated by our members made quite a variety to chose from. Our "mother and daughter" servers were: Linda Ostryzniuk and daughter, Anya; Cindy Greschner and daughter, Orysia; Marie Syrnyk and daughter, Stephanie; and Colleen Kaminsky and daughter Carlynne.

The sunny and relaxing afternoon was one of music, light conversation, delectable morsels of tender cakes and flavourful tea. Thanks go out to the 80th Anniversary Committee and all the ladies who helped in many ways to make this memorable event a success. Committee members: Co-ordinator Natalie Ostryzniuk, Sonia Bremner, Sharon Harras, Darcy Syrnyk, Gwen Warnyca and President Donna Van Beselaere.

80th Anniversary Committee: (back row, L to R) Sharon Harras, Darcy Syrnyk, Sonia Bremner, Gwen Warnyca; (front row, L to R) President Donna Van Beselaere, Coordinator Natalie Ostryzniuk

Ukrainian Women's Association of Canada in the 21st Century

new website

If one were to 'Google' website, one would come up with approximately 196,000,000 links. What would we like our membership to do? Look at one very important new site, www.uwac-national.ca and add it to your favourites list.

Yes, the new UWAC website is up and running and we are inviting our members to visit the site, view it and provide us with some feedback. What should we add? What should we change? How can we make it a useful tool for the Orthodox hromada?

There are 3 email addresses that are available for use and they are: info@uwac-national.ca to contact the President;

Promin@uwac-national.ca to contact the PROMIN staff

museum@uwac-national.ca to get a hold of the Museum

These 3 emails give us the membership a quick route to communicate to 3 important areas of our organization.

This is just a starting point and I believe it's a very good beginning that will continue to grow in future years. We need to be diligent in keeping the website current -- that includes updated information from the National level and most definitely the Provincial and Branch levels where the activities are taking place. Don't be shy; do not hesitate to submit ideas. All will be considered!

The website was developed by Michael Yereniuk of Chickenlip Consulting Corp based in Edmonton, Alberta. More information about the company can be found at: www.chickenlip.com.

КОНҐРЕС УКРАЇНЦІВ КАНАДИ
ЦЕНТРАЛЯ

UKRAINIAN CANADIAN CONGRESS
HEADQUARTERS

CONGRÈS DES UKRAINIENS-CANADIENS
(SIÈGE SOCIAL)

SUITE 647, 167 LOMBARD AVENUE, WINNIPEG, MANITOBA, CANADA R3B 0V3 TEL: (204) 942-4627 FAX: (204) 947-3882 EMAIL: ucc@ucc.ca
www.ucc.ca

UCC supports amendments to the Immigration Act

The Ukrainian Canadian Congress supports the initiatives introduced by the Minister of Citizenship and Immigration, the Honourable Diane Finley in Bill C-57 which would assist in curbing the scourge of human trafficking. This Act would amend the Immigration and Refugee Protection Act to allow the Minister of Immigration to provide written instructions to immigration officers identifying individuals who are at risk of humiliating and degrading treatment as well as sexual exploitation. These instructions would allow the officers to deny work permits to individuals where there is clear evidence of risk especially in suspected cases of trafficking.

UCC President Orysia Sushko, who took part in consultations in Ottawa with the Federal Government before the introduction of the Bill in the House of Commons, commented, "This is an important move forward. Disrupting the process of human trafficking by preventing the victims from leaving their home countries is one step in curbing this international slave trade. UCC was mandated at its last Triennial Congress to cooperate with NGOs and governments who battle human trafficking. Each year, thousands of mostly young women are lured from Ukraine into the underworld of the international sex trade. We therefore welcome this Bill."

Orysia Sushko noted the vital role played by Winnipeg area MP Joy Smith (Kildonan – St. Paul) and vice-chair of the Standing Committee on Status of Women in this matter. "Ms. Smith is truly committed to this issue and has worked tirelessly on bringing the matter to the forefront by creating awareness within the Canadian community" said Sushko.

For further information:
Ostap Skrypnyk, UCC Executive Director
Tel: (204) 942-4627, Fax: (204) 947-3882
ostap.skrypnyk@ucc.ca , www.ucc.ca

ПРИВІТ

(Дорогій сестрі)

Віра Смерека

Рідні цвіточки
і мова чужая
Шлють мені з рідного
краю привіт...
Там десь далеко сестра
дорогая
На мою вістку
прислала отвіт.

Далекі простори
й могутні границі
Нас розділяють в двох
різних світах...
І різні поняття,
мов різні станиці,
Служать нам виходом
в наших думках.

Але поміж нами,
мов сонце могутнє,
Є щось незмінне,
як серця буття...
Наша любов,
наша кров і майбутнє,
Творять найбільшую
цінність життя.

Are You a Permanent Resident? It's Time to Check the Expiry Date on Your PR Card

This July, the five-year Canadian permanent resident (PR) card will begin expiring. I am hoping to get this information out to as many of my constituents as possible to help them avoid any inconvenience or delays in traveling during the summer months. Permanent residents traveling outside of Canada must show a valid PR card before boarding any commercial transportation carrier (plane, train, boat, or bus) when returning to Canada. If they are unable to present a valid PR card, they will not be allowed to board and will have to make alternative travel arrangements at their own expense.

The PR card confirms the holder's permanent resident status in Canada. If your card expires in July 2007, you need to apply for a new card as soon as possible. Permanent residents who have obtained Canadian citizenship no longer need a PR card. Permanent residents can obtain a new card by completing the online application forms at www.cic.gc.ca or by calling 1-888-242-2100. To avoid unnecessary travel delays and costs, the Government of Canada is encouraging permanent residents to check the expiry date on their PR card and apply for a new one well before they plan to travel.

Metropolitan Ilarion
CONTINUED FROM PAGE 9

патрологія, Канонізація святих в українській церкві. Місяцеслів українських святих (писав: В багатьох країнах молодь в школах вивчає і глибоко шанує своїх національних святих, які страждали в ім'я Батьківщини і були уособленням високих патріоичних і національних ідеалів.)

Дальше декотрі його праці: УКРАЇНСЬКА КУЛЬТУРА, Українська автокефальна церква її завдання і організації, Історії української літератрної мови, Наш бій за державність, Українська граматична термінологія, Українська єпрахія і видатніше духовенство, Острозьке євангеліє, Святий Димитрій Туптало, Князь Константин Острозький, Граматично - стилістичний словник Шевченкової мови. Поезія: Українська Муза, Терновий вінок, Народження людини Руїна і воскресіння, другі.

В його працях є все: любов до Бога, до народу, до України:
Все пахне рідна Україна // До неї в снах ясна дорога
Хочаб на день та переміна // Дихнути Дніпровим вітром змога

Абсолютно неможливо все перелічити.

Треба ще тільки додати: Кожне слово в працях Івана Огієнка - Митрополита Іларіона є сперте на архівних джерелах. До кожної праці він підготовляв деколи тисячі карток - джерел. Це був велетень праці.

Кромі української і російскої мов знав також грецьку, гебрайську, латину, староцерковну-словянську, польську, німецьку, англійську, французьку.

Дуже багато робив перекладів. Дійсний член Наукового Товариства ім. Тарас Шевченка.

ІВАН ОГІЄНКО - МИТРОПОЛИТ ІЛАРІОН ПОВЕРТАЄТЬСЯ В УКРАЇНУ
Більшість праць митрополита Іларіона вийшла накладом Інституту Дослідів Волині, Боголовських історичних студій ...

Нещодавно з Канади до родинного села Огієнка - Брусілова вислано кількадесят книг його спадщини. Стали вони там підставою виставки "З Україною в серці".

Встановлено премію ім. Івана Огієнка для громадських діячів, письменників, вчених, митців. За високі творчі досягнення.

Плянується на державному рівні вшанувати пам'ять цього великого сина українського народу (Верховна Рада прийняла таку постанову). Буде видана збірка праць Огієнка, та Біблія в його перекладі.

Діяє Всеукраїнське Товариство ім. Івана Огієнка. Газета "Відродження" має постійну рубрику "Огієнкові джерела". А провадиться конкурс учнівських творів "Іван Огієнко унікальна і універсальна постать нашої історії".

Mnohaya Lita!

On Sunday, May 20, V. Rev. Morley and Dobr. Marion Parfeniuk celebrated their 50th wedding anniversary. Their family hosted a warm and festive open house at the Taras Shevchenko Residence in Hamilton, with many joyful guests in attendance.

May God grant Fr. Morley and Dobr. Marion many more happy years together!

- The Sushko Family -
Submitted with a donation of $50 to the Promin Press Fund

Kyiv City Guide CONTINUED FROM PAGE 17

itself and historic Kyiv in English. Just opposite Sofiyivska Ploshcha, you'll see Mykhaylivska Ploshcha and the Mykhaylivskiy Golden-Domed Cathedral. The cathedral is a functioning one, which is why it is always filled with people. It is also very prestigious, so it is expensive to book a wedding ceremony there, and yet there are plenty of couples eager to wed at the Cathedral. Near the cathedral sits the Ministry of Foreign Affairs, and walking past it, you'll find yourself on Desyatynna Street.

If you head down Desyatynna, it will lead you to the Andriyivskiy Uzviz, the tourist center of the city and one of its best known attractions. At the beginning of the 20th century, when the present city center was just being formed, Andriyivskiy was situated in one of the poorest districts, and accommodated artists, writers, and students (genius author Mikhail Bulgakov lived in house No. 13 for several years, and now a museum dedicated to him is situated there). Now it's the most prestigious place for living or renting a studio. Uzviz is also an art and souvenir market, but you should remember that almost everything is overpriced, so you should try to bargain.

Andriyivskiy Uzviz is also the location of one more famous building - the so-called Richard the Lion Heart's house. In fact, the house has no connection to this legendary monarch and gained its reputation due to its gothic silhouette. The building is gossiped to have been unlucky from the very beginning - while it was being built the workers, dissatisfied with their payment, put egg shells inside the chimney, which produced ghostly moaning sounds during the windy nights. Maybe these are just urban legends, but the house still doesn't have any tenants and remains empty. Uzviz is also famous for it's Andriyivska Church, built in airy baroque style and designed by the prominent Italian architect Rastrelli, who was in charge of the posh Russian Empire buildings. Proceeding with your walk down Uzviz and through Kontraktova Ploshcha, you will come to Sahaydachnoho street, the main promenade street of Podil. You can walk down Sahaydachnoho to Poshtova Ploshcha, where the city's main river-boat station is situated and take the metro to whatever destination you want. Or, you can just go roaming around Podil, with its calm streets, each of which has something unique.

Where to eat:

Bukinist (8/10 Sahaydachnoho, 425-4535)
Tequila House (8A Spaska, 417-0358)
Repriza (10/5 Sahaydachnoho, 417-1908)

Prairie Centre for Ukrainian Heritage (PCUH) -
St. Thomas More College / University of Saskatchewan

NEW RESEARCH PROJECT:
Letters to/from STARY KRAI

There have been books published on personal correspondence with the 'old countries' by Polish, German, and other immigrants to North America. Yet no research has been conducted on transatlantic letter writing by the Ukrainian immigrants to Canada.

At PCUH, we set out to explore the transatlantic correspondence between the Ukrainian setters in Canada and their homeland(s). While we want to identify and locate extended collections of personal correspondence with stary krai/old country in Saskatchewan, we invite you to share with us any information on such collections elsewhere.

Our goals are (a) to identify the existing collections of letters from/to the old country, (b) to collect such correspondence if it is deemed to be destroyed, and (c) to produce and archive image copies of other letters, pending permission of current letter keepers.

Such correspondence is perhaps still kept in our homes, in old boxes, storage rooms, and attics and we may not know the writers anymore. With the next spring cleaning you may decide to get rid of it. If this is the case, let us know!

By helping this project, you will help us to discover more about the Ukrainian heritage in Canada.

With many thanks,

Natalie Shostak
Project Coordinator
Associate Professor
Cultural Anthropology, STM

Orysia Ehrmantraut
Project Researcher
Graduate Student, History, U of S
(306) 966-8900 office / (306) 966 8904 fax
oerhmantraut@stmcollege.ca

St. Thomas More College, 1437 College Drive, Saskatoon SK S7N 0W6, Canada

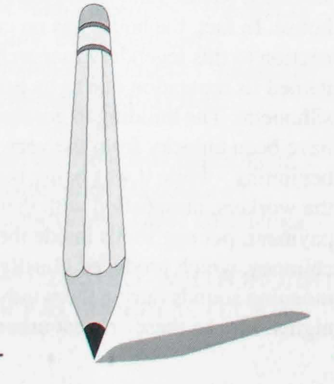

Canada's New Government takes concrete steps to prevent vulnerable workers from being exploited

Ottawa, ON: Conservative MP Joy Smith applauded the proposed amendments to the Immigration and Refugee Protection Act (IRPA) to prevent vulnerable foreign workers, including strippers, from being exploited or abused.

Government Bill C-57 will amend the IRPA to allow the Minister of Immigration to provide written instructions to immigration officers that would help identify individuals who are at risk of humiliating and degrading treatment as well as sexual exploitation. These instructions would then allow the officers to deny work permits to individuals where there is clear evidence of risk.

Joy Smith, Member of Parliament for Kildonan - St. Paul and vice-chair of the Standing Committee on Status of Women has worked tirelessly in Canada, Israel, Ukraine, the U.S.A. and elsewhere to combat this horrendous crime.

"Human trafficking is one of the fastest growing crimes in the world and it primarily hurts women and children. I am pleased to see our government is committed to addressing the exploitation of vulnerable women and children," said MP Smith. "Bill C-57 is an important agent in the fight against human trafficking and exploitation of women and children."

These amendments along with the $6 million in Budget 2007 for protecting children from online sexual exploitation and trafficking are examples of Canada's New Government's commitment to combat this modern day slavery. The amendments were well received by groups working to eliminate human trafficking.

"Immigration Minister Diane Finley has taken an important step to protect women from sexual exploitation and end a program that made Canada complicit in human trafficking," said Sabrina Sullivan, Managing Director of The Future Group. "It is clear that Prime Minister Stephen Harper's government is serious about combating human trafficking."

"Stop the Trafficking Coalition supports Minster Diane Finley's announcement regarding changes to the IRPA to protect vulnerable workers. Included in this are women that may be exploited as exotic dancers and forced to work as sex slaves," said Irena Soltys, co-chair of Stop the Trafficking Coalition. "Most of these women are from Asia and eastern Europe. If they are not well informed and protected when leaving their country of origin, then Canada as an international human rights leader, owes them the protection they are entitled to." She added, "By not doing anything or turning a blind eye to what is going on, Canada maybe seen as directly responsible for the exploitation of these innocent victims."

For more information,
please contact:
Joel Oosterman,
Parliamentary Assistant
Office: 613-992-7148
Email: smithj8@parl.gc.ca

CONTINUED FROM PAGE 15

Мандрівний музика

Струни підтягни, рівно вдар смичком,
Вересень ясний склиться над селом.
З дальніх роздоріж - там, де синій дим, -
Голубінь розріж танцем золотим.

Рівно вдар смичком по людських серцях,
Щоб ніхто кругом не згасав у снах.
Щоб очам людським розкривалась даль,
Щоб сміялась їм молода печаль.

Щоб лилась любов у безодній жбан,
Щоб похилий знов розігнувся стан.
Хай пісень твоїх не збагне слухач,
Ти буди живих і по мертвих плач.

Танцем золотим надь, пали і муч,
Щоб зійтися всім в золотий обруч.
Щоб розквітла кров живоносних ран,
Щоб похилий знов розігнувся стан.

Щоб ударив грім із безодні хмар,
Щоб орлом ясним стрепенувсь бідар.
А тоді здіймай шапочку свою:
- Все життя віддай за безумну гру!

Гей, усі в танець, молоді й старі,
Поки не кінець переливній грі.
Поки сонце б'є у серця й уста,
Поки в скриньці є каніфоль густа...

Наталя Грищів, Едмонтон
травень 2007

Lena Kozar

Lena Kozar passed away on April 2, 2007 at the age of 90. Lena was born in Garland MB on April 18, 1916, daughter of Mary and Paul Hykawy. She is predeceased by her husband Nick in 2004.

Lena leaves to mourn her passing, her daughter Nadia, son Morris (Areta) of Ethelbert MB, three granddaughters, Lesa (Lorne) Swiderski, Dianne (Terry) Bohaichuk, and Denise (Kevin) Farmer; great-grandchildren Sheldon, Steven, Hannah and Brett.

Lena lived her life with a strong faith in God and devotion to her family. She had a passion for reading Ukrainian papers and poetry. With her love of singing, she enjoyed caroling, always welcoming carolers to her home.

Lena was an active member of the Ukrainian Orthodox Church in Ethelbert, and later years in Dauphin Ukrainian Orthodox Church. She was a member of the Ukrainian Women's Association of Canada for 59 years and had been president for many years in Ethelbert. She had been active in the church choir and had been a cantor for many country churches in the surrounding area.

Prayer service was held on April 10. 2007. Funeral service was held on April 11, 2007 in the Ethelbert St. Peter and Paul Ukrainian Orthodox Church. The Right Rev. Archimandrite Tykon officiated and interment followed. She was laid to rest beside her husband at the Garland Union Cemetery. All of her friends and family considered themselves honourary pallbearers.

A donation of $25.00 to the Promin Press Fund is enclosed.

Submitted by her daughter
Nadia Quimper, Ethelbert MB

My cherished mother, **Effie Hudyma**, fell asleep in the Lord on January 19, 2005 and my dear sister Phyllis Horachka on July 29, 2006. The family continues to mourn their passing and pray that God has granted them eternal rest in his Heavenly Kingdom where there is no pain, no sorrow, no suffering.

Enclosed is a donation of $100.00 to the Promin Press Fund as an everlasting wreath in their memory.

Вічна їм пам'ять!

Vivian McKee
Didsbury AB

У світлу пам'ять мого брата **Яківа Котелка**, який відійшов у вічність 28-го липня 2005 року, як нев'янучий вінок, складаю $50.00 на Пресовий Фонд Променя,

Вічна йому пам'ять!

Павліна Осачук з родиною
Едмонтон, Альберта

Antonina Walkowich, a long-time subscriber to PROMIN, passed away October 20, 2006. Please accept a cheque for $25.00 in her memory.

Vichnaya Pamyat!

Dr. Peter and Millie Walkovich
Pickering, Ontario

Frances Osmak
1916-2007

The women of the Ukrainian Women's Association of Canada, Lesia Ukrainka Branch at St. Elias Church in Edmonton, Alberta were saddened to hear that **Frances Osmak** passed away February 16, 2007 at the age of 92 years. Frances was a very dedicated member of Souz for almost 60 years and also a subscriber of Promin magazine, which she enjoyed reading.

Frances was born May 15, 1916 in Bufford, Alberta to parents William and Annie Yawney. She was raised on the family farm and at the age of 16 she met John Osmak and they married January 12th, 1934. They built their home in Calmar, Alberta, where John began his career in the blacksmith trade. They enjoyed a long and happy marriage until John passed away in 1999 in Edmonton. Frances continued to live in her home until her health started to fail, so she moved to Leduc, Alberta to a Lodge to be close to her son George until her passing.

Frances is survived by her four children - Joan, Allen, George and Delores. She was predeceased by her parents, her late husband John in 1999, son-in-law John Marton in 1975, her brother Mike Yawney in 1995 and sister Millie Sikara in 2005. She will be dearly missed.

Prayers were held February 21, 2007 and the Funeral Service February 22nd at Park Memorial Chapel with Very Rev. George Podtepa officiating. Internment followed at St Michael's Cemetery in Edmonton following a memorial dinner at the Dalewood Community Centre. According to the Ukrainian Orthodox tradition a 40 day memorial service was celebrated at St. Elias Ukrainian Orthodox Church.

May God grant her Eternal Life in his Kingdom and her memory remain with us forever.
Vichnaya Pamyat!

The Ukrainian Women's Association, Lesia Ukrainka Branch is sending a cheque of $50.00 as a donation in memory of Frances, a member of Souz and St. Elias Church for many years, as a symbol of love and a flower on her grave.

Submitted by Anne Doskoch
Promin Convener

The Ukrainian Women's Association of Canada, Lesia Ukrainka Branch in Winnipeg, commemorates its dear members:

Severine Zakus
passed away January 4, 2007

Alexandra Buczko
passed away January 7, 2007

Pauline Memko
passed away January 22, 2007

As an everlasting wreath, we donate $75 to the Promin Press Fund.

May their memories be eternal!

Submitted by Kay Budzinski,
Promin Convener

Effie Christiuk
1927-2006

It is with great sadness that the members of The Assumption of the Virgin Mary Ukrainian Orthodox Church in Dufrost, The Sts. Peter and Paul Ukrainian Orthodox Church and the UWAC Olha Kobylanska Branch in Rosa received the news of the passing of a dear member **Effie Christiuk** (nee Chubey) on November 14, 2006 at the age of 78 years.

Effie was a very active member in all three organizations. She was generous with her time and donations and always willing to lend a hand whenever and wherever it was needed

She is lovingly remembered by her husband Krist and family and all her fellow branch members. The UWAC Olha Kobylanska Branch in Rosa is donating $50.00 to the Promin Press Fund as an everlasting wreath in memory of our dear member, Effie Christiuk.

Vichnaya Pamyat!

UWAC Olha Kobylanska Branch
Rosa, Manitoba

"Wedding", Artist - Maria Priymatchenko
"Весілля", Художник - Марія Приймаченко

Легенди

Леся Українка

Товариші
Л. Старицькій-Черняхівській

У легендах стародавніх
справедливості немає,
все там річ іде про жертви
та криваві події.

В тих легендах ми читаєм,
як дитяча кров рожева
рани гоїла на тілі
жебрака, старого діда;

Як раз дівчина убога
хрестоносця врятувала
від прокази сарацинів
свого серця кров віддавши.

Як людей лихії чари
в мертвий камінь обертали,
але кров невинна знову
оживляла те каміння.

Ті легенди червоніють,
наче пишна багряниця,
наче пурпур благородний,
від крові людей невинних.

Та горить у мене серце,
коли я їх пригадаю, -
проти сих легенд червоних
білий світ блідим здається.

RELIABILITY Since 1973

athens printing

COMPLETE IN HOUSE SERVICES

From Creative Design to Final Product

Black on White to Full Colour

PENNY SALE TICKETS

- Tickets of all Kinds
- Business Stationery & Forms
- Business Cards
- Labels & Stickers
- Brochures & Catalogues
- Newsletters & Booklets
- Invitations & Announcements
- Complete Bindery Services
- Layout & Graphic Design
- Also Continuous Forms

DIGITAL IMAGING

BLACK & WHITE FULL COLOUR

1480 Barton Street East, Hamilton, Ontario L8H 2W9

Tel: 905 549-6719 Fax: 905 549-7645 e-mail: info@athensprinting.ca

Why not purchase a subscription to Promin as a gift for your friend, daughter, niece, cousin, aunt, neighbour.....?

PROMIN SUBSCRIPTION FORM / ПЕРЕДПЛАТА НА ПРОМІНЬ

Give a Promin subscription as a gift to a friend or relative anywhere in the world OR Use this form for a new or renewed subscription for yourself.

Gift _______ New Subscription _______ Renewed Subscription _________

Name ____

Address ____

City ____________ Province _____ Country ______________ Postal Code ______________

If GIFT, please indicate from whom ______________________________________

Cheque or money order enclosed in the amount of $ ______ for ___year(s) at $_____/year

Canada $25CDN/year, other countries $30US/year - В Канаді $25CDN на рік, в інших країнах $30US на рік

PROMIN - BOX 57268, JACKSON STATION, HAMILTON, ONTARIO, CANADA L8P 4X1

**No matter what vehicle you drive, your safety is vital.
Here at Key Chev we are looking out for you.**

Key Chev employees are committed to assisting you in finding the perfect vehicle that meets your lifestyle and needs. In addition to our full range of GM approved cars, trucks and SUVs we also offer,

- Automotive financing
- A large service department with GM trained technicians
- A Body Shop complete with a full range GM Authorized performance and collision parts

1-888-235-2621

(306) 782-2268

441 Broadway East, Yorkton

(One block east of the Mall)

Hours of Operation: Monday – Saturday, 8am to 6pm

The People You Trust

key

Chevrolet Cadillac Ltd.

www.keychev.com

WEST ARKA

Fine gifts...Authentic Ukrainian handicrafts... Art, books, CDs, ceramics...Embroidered goods and supplies... Gold jewellery, icons, magazines,newspapers... Pysanky and supplies... All services to Ukraine, Mail-orders

2282 Bloor Street West
Toronto, Ontario, Canada
M6S 1N9
Tel: 416-762-8751
Fax: 416-767-6839
www.westarka.com

Andrew R. Chorny, Manager
andrew@westarka.com

BIRCHWOOD REALTY SERVICES INC.

DORIS-ANN MASNYK

REAL ESTATE BROKER/OWNER
APPRAISER (MVA RES)

TORONTO
416-520-5290

MISSISSAUGA
905-275-2759

Selling.....Purchasing.....Renting
12 Years Experience......Knowledgeable......Friendly

MEMBER, TORONTO & MISSISSAUGA R.E. BOARDS
BOARD MEMBER, ST. VLADIMIR INSTITUTE

Johnny's Finishing Shop

FURNITURE REFINISHING AT IT'S FINEST

ІВАН ДУДИСЬ   JOHN DUDYS

- ANTIQUE RESTORATION
- REPAIRS
- RE-UPHOLSTERY
- TOUCH-UP
- COMMERCIAL
- RESIDENTIAL
- BUY & SELL ANTIQUES

- ВІДНОВЛЕННЯ СТАРОВИННИХ МЕБЛІВ
- РЕМОНТ МЕБЛІВ
- ЗАМІНА ОББИТТЯ
- ПРИЙМАЄМО ЗАМОВЛЕННЯ ЯК ВІД КОМЕРЦІЙНИХ ПІДПРИЄМСТВ, ТАК І ВІД ПРИВАТНИХ ОСІБ
- КУПУЄМО ТА ПРОДАЄМО СТАРОВИННІ МЕБЛІ

90 ADVANCE ROAD, TORONTO   Tel./Fax: (416) 233-7451

SMITH MONUMENT
COMPANY LTD.

ANDREW LATYSHKO
PRESIDENT

BUS: (416) 769-0674
FAX: (416) 769-5677
TOLL FREE: 1-888-836-7771

349 WESTON ROAD
TORONTO, ONTARIO M6N 3P7

A FAMILY BUSINESS SINCE 1919

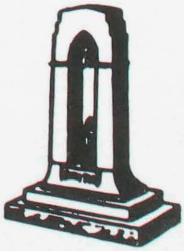

SHEVCHENKO FOUNDATION

THE UKRAINIAN CANADIAN FOUNDATION OF TARAS SHEVCHENKO

Helping Ukrainian Canadians since 1963

What does the SHEVCHENKO FOUNDATION represent?

- commitment to community
- financial assistance for cultural development
- sound administrative management
- security and stability
- an investment in community growth
- a lasting legacy for future generations

Support the Shevchenko Foundation so it can continue supporting our community!

www.shevchenkofoundation.com
or contact
Ukrainian Canadian Foundation of Taras Shevchenko
202-952 Main Street   Winnipeg, Manitoba
R2W 3P4   Tel 1-866-524-5314

UKRAINIAN ORTHODOX LIBRARY OF
ST JOHNS
10611-110 AVE
EDMONTON, AB
T5H 1H7 1-Dec-2007

PM40011733 R09580
Return Undeliverable Canadian Addresses to:
PROMIN
Box 57268, Jackson Station
Hamilton, Ontario,
Canada L8P 4X1